1 page en langue française

3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XIII, Nr. 95/96, mai-august 1966 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

Acum 20 de ani, la Jilava, se prăbușea scăldat în sânge nu un soldat trădat ci țara întreagă

La începutul lui iulie 1913, după 36 de ani dela războiul de neatârnare, trupele române trec din nou Dunărea și se îndreaptă spre Balcani. De fapt, această acțiune militară nu are alt scop decât acela de a da României posibilitatea să arbitreze controversele teritoriale dintre Bulgaria și foștii ei aliați împotriva Turciei, controverse care degeneraseră într'un nou conflict armat. Cu câteva luni de zile înainte, în luptele dela Kirkkilisse și dela Lule Burgas, soldații bulgari dovediseră incontestabile calități și repurtaseră strălucite victorii . . .

Inaitând dela Rahova spre Sofia, Divizia 1-a Cavalerie, care făcea siguranța flancului drept al dispozitivului românesc, ocupă localitatea Ferdinandovo (Mihailovgradul de astăzi), interceptând astfel calea de retragere a unei brigăzi de infanterie bulgară. La epoca aceea, puterea de foc a unei brigăzi de infanterie era de două ori mai mare decât aceea a unei divizii de cavalerie, efectivul infanteristic al acesteia din urmă fiind de tăria unui regiment. Bulgarii vor să-și croiască drum cu orice preț, deschid focul, ucid un sergent și rănesc câțiva călăreți din patrula de vârf . . . Șeful operațiilor la divizia română este un tânăr căpitan, scump la vorbă, puțin cam morocănos, dar cu privire pătrunzătoare și exprimând o hotărîre de neînfrânt. După planul acestui căpitan, cavaleriștii români execută o desfășurare spectaculară, manevrează ingenios și-l fac pe generalul bulgar să creadă că are în fața lui avangarda unui întreg corp de armată. Bulgarii trimit parlamentari și acceptă să depună armele. In felul acesta este evitată o încăerare sângeroasă, singura încăerare sângeroasă care ar fi fost posibilă în tot cursul acestei campanii. După episodul dela Ferdinandovo, toată lumea cunoaște numele căpitanului de roșiori. **Este Căpitanul Ion Antonescu,** născut la 2 Iunie 1882 la Pitești, proaspăt absolvent al Școalei de Războl.

Dela 1 Iulie 1904, când fusese înălțat la gradul de sublocotenent, Antonescu servise în Regimentul 1 Roșiori. Pe timpul răscoalei din 1907, Locotenentul Antonescu, care nu împlinise încă 25 de ani, s'a remarcat prin tact și înțelegere față de drama țăranilor români, exploatați nemilos și la cheremul unor arendași și vechili în majoritatea cazurilor străini de neam.

In 1916, după izbucnirea ostilităților, Căpitanul Antonescu este atașat Comandamentului Armatei de Nord (General Prezan) armată care realizase cea mai adâncă pătrundere în Ardeal. Când soarta armelor se schimbă și când, sub presiunea unor forțe cu mult superioare și mai bine înarmate, diviziile noastre sunt nevoite să se retragă spre interior, Generalul Prezan primește însărcinarea să apere Capitala amenințată de trei grupuri de divizii inamice. Planul bătăliei care se va desfășura pe Neajlov și pe Argeș este judicios stabilit de Căpitanul Ion Antonescu. Ținând seama de dispozitivul inamicului și mai ales de faptul că grupul de divizii comandat de Generalul Kosch înaintase riscant, cu flancul stâng descoperit, Antonescu sugerează un atac dela nord spre sud. In cazul când acest plan ar fi fost executat întocmai, Grupul Kosch ar fi fost aruncat în Dunăre și trupele noastre ar fi repurtat una dintre cele mai mari victorii. Nu s'a ajuns la acest rezultat din pricina defectiunii Diviziei 2/5 (General Socec) și din pricină că „aliații ruși" nu s'au mișcat, comandantul lor, Generalul Rasvoi, refuzând să exploateze succesul obținut de bravele regimente din Divizia 9/19, divizie comandată de Generalul Scărișoreanu. Eficacitatea planului întocmit de Antonescu a fost recunoscută însă chiar de Generalul Ludendorff care, în memoriile sale, consacră un întreg capitol bătăliei dela Argeș, recunoscând că Românii au fost abandonați de Ruși și că numai datorită acestui fapt ei au putut fi înfrânți în fața Bucureștiului. După trei ani, în campania dela Tisa și din Ungaria, șef al operațiilor este tot Antonescu. El întocmește planul care duce la nimicirea totală a trupelor bolșevice maghiare, în iulie/august 1919, **nimicire care provoacă prăbușirea regimului de teroare al lui Bela Kuhn și Tibor Szamuely și înlătură, pentru un sfert de veac, posibilitatea unei stăpâniri comuniste în Europa centrală.**

De numele lui Antonescu nu sunt legate numai aceste succese militare și consecința lor politică care se numește România Mare. Pentru țară, pentru neam și pentru oștirea românească, el a făcut mai mult.

Pe baza experiențelor căpătate în primul război mondial, datorită excepționalei sale pregătiri, a judecății sănătoase și a caracterului său dârz și

neînduplecat, Antonescu a fost, dela Cuza Vodă încoace, cel mai mare reformator al oștirii noastre, prin aceea că a vrut să ridice nivelul de pregătire al cadrelor, să redea ofițerului conștiința unei înalte misiuni, să mărească mobilitatea unităților, să doteze aceste unități cu armament și mijloace corespunzătoare și să schimbe radical tratamentul aplicat soldaților, cetățeni chemați să-și facă datoria față de țară și nu robi și obiect de batjocură pentru reangajați, pentru soacre și pentru cumnate.

Atâta timp cât a trăit Regele Ferdinand și atâta timp cât în fruntea guvernului țării au fost oameni de talia unui Ionel Brătianu, rapoartele Colonelului Antonescu au găsit înțelegere și au avut ecou.

Odată cu venirea lui Carol II, lucrurile s'au schimbat. Acest amator de zorzoane, tovarăș al ceaprazarilor și patron suprem al tuturor afaceriștilor, a crezut la început că ar putea, cel puțin, să-l neutralizeze pe Antonescu, încredințându-l comenzi și posturi de răspundere. Generalul Antonescu nu s'a plecat, n'a satisfăcut nici una din cererile monarhului nebun și desfrânat și a rămas acelaș dușman de neînblânzit al impostorilor și al nulităților strecurate pe scara de serviciu și cocoțate în fruntea Armatei.

In dorința lui de a reînoi țara și de a pune capăt jafului și desfrâului, Antonescu a privit cu simpatie mișcarea creiată și însuflețită de Corneliu Zelea Codreanu. In timp ce camarila regală hotărîse lichidarea lui Codreanu și a fruntașilor legionari, Antonescu îl invita pe Căpitanul Gărzii de Fer la el acasă, la Predeal, se fotografia alături de Codreanu și făcea declarații de presă susceptibile să întărească poziția Mișcării Legionare.

Legionarii nu trebue să uite acest lucru, după cum nu trebue să uite că pe timpul celei mai cumplite prigoane, Generalul Antonescu, comandant al Corpului 3 Armată la Chișinău, a făcut un raport zguduitor, dezvăluind condițiunile degradante, lipsite de cel mai elementar simț de umanitate, condițiuni la care erau supuși legionarii întemnițați. Nu cunoaștem numele unui alt general care să fi procedat la fel. Din pricina acestui raport, Carol II l-a luat comanda lui Antonescu, fără să reușească însă să-l intimideze. La cedarea Basarabiei, Generalul Antonescu a semnat un manifest care a circulat din mână în mână. Manifestul acesta a fost singura manifestare reconfortantă, singura afirmare a demnității nationale, singura stea care mai putea să străpungă întunerecul ce se lăsase asupra țării. A fost atunci arestat și întemnițat la Mânăstirea Bistrița, unde urma să fie suprimat așa cum a fost suprimat Corneliu Zelea Codreanu . . .

Când frontierele României Mari au fost sparte, când toți politicienii fugeau de răspundere și-și pierduseră capul, Antonescu a fost scos din închisoare . . . A preluat destinele unei țări aflate în plin haos . . .

Despre cele ce au urmat, noi am scris mult în aceste coloane și credem că am spus tot ce era de spus. Nu vrem să mai revenim. S'a vorbit însă în ultimul timp prea mult despre anumite greșeli comise în cei patru ani de guvernare, s'a vorbit despre unele slăbiciuni și despre duritatea cu care Antonescu a lovit în acei care l-au devenit adversari în urma unor împrejurări tragice și cu consecințe funeste pentru mersul de mai târziu al lucrurilor.

O fi comis greșeli, o fi avut slăbiciuni, dar nu pentru greșelile lui și nici pentru pretinsele slăbiciuni, Antonescu a fost arestat de arnăuții Palatului, a fost predat agenților comuniști și a fost trimis **în lanțuri** la Moscova, pentru ca apoi să fie târît în fața unui „tribunal al poporului" și să cadă ciuruit de gloanțele unor alogeni spurcați, care îmbrăcaseră pentru circumstanță un fel de uniformă militară. Nu pentru greșeli și pentru slăbiciuni străinii de neam i-au ars cadavrul și i-au risipit cenușa pe maidane! Antonescu a fost asasinat pentru faptele lui mari, pentru vina de a fi ordonat trecerea Prutului, pentru hotărîrea cu care el a luptat, fără întrerupere dela 1918 și până când a fost răpus, împotriva tiraniei bolșevice, a mașinei de războl și a urzeilor conspirative ale comunismului internațional.

Gloanțele care l-au sfârtecat trupul le-am simțit cu toții, le simțim și astăzi, ele fiind tot atâtea cuie în trupul României răstignite.

Ion V. EMILIAN

Pătimirea Moldovenilor în Rusia sec. XVIII

de E. LOZOVAN

Amănuntele pribegirii lui Dumitrașco-Vodă Cantemir ne sunt cunoscute ca un film grație lui Ion Neculce. S'ar părea că până la descoperirea de noi documente nu mai putem adăoga nimic la cronica cumplitei hemoragii. Și totuși o analiză mai severă a izvoarelor existente ne poate furniza elemente noi. (Nu voi discuta aici monografia profesorului P. P. Panaitescu, **Dimitrie Cantemir. Viața și opera,** București 1958, compusă în zodia filorusismului necontrolat ea are în schimb un pronunțat caracter anti-otoman. E drept că dela apariția lucrării multe s'au schimbat pe malul Dâmboviței — la suprafață ori în adâncimi. Nu m'aș mira ca la o nouă ediție învățatul profesor să-și întoarcă concluziile pe dos. Operatie extrem de ușoară: este suficient să se înlocuiască pretutindeni „Turc" cu „Rus".)

Catastrofala luptă dela Stănilești se terminase la 11 Iulie 1711 . . . „atunce toț Moldovenii au purcesu în răsipă, care cum putè, pre la bejeniile lor." Voevodul se întoarse la Iași, unde-l aștepta doamna Casandra. După o scurtă odihnă de două zile a ieșit din cetate la 16 Iulie, trecând Jijia pe la Popricani, iar la Zagarance pu malul drept al Prutului s'a întâlnit cu obuzul moschicesc. Urmară împreună cursul râului pe pe care îl trecura la Ștefănești, apoi Nistrul la înălțimea Movilăului. Acolo, unde se termina suveranitatea Moldovei, Prințul face primul recensământ: „au făcut **căutare** tuturor Moldovenilor câți sânt cu dânsul și i-au întrebat, merge-or cu dânsul la Moscu au ba". Răspunsul, scurt este elocvent: „ce toți au priimit, că într'alt chip nu avè cum dzice". Pirbegirea s'a făcut deci **sub constrângere.**

Mai departe, cronicarul ne spune că „i-au pus Dumitrașco-Vodă într'un izvod și l-au dat împăratului de l-au iscălit cu mâna lui". Să încercăm a preciza caracterul acestui document.

„Izvodul dela Movilău" a fost stabilit în urma recensământului **tuturor Moldovenilor.** El avea calitate juridică și justificare financiară: împăratul „i-au scris în visteria lui". Ipoteza este verificată de fapte ulterioare. Când Luca visternicul și Sandu Sturdza stolnicul au venit din Polonia la Kiev, voevodul a încercat să-i aducă în ascultare, dar „nevrând ei să margă cu Dumitrașco-Vodă, **nu i-au putut lua,** nici comendatul (Kievului) nu i-au dat, **nefiind în izvodul împăratului".** Cu privire la lista celor 24 de nume dată de Ion Neculce, care în ciuda caracterului ei lacunar stă la baza tuturor cercetărilor, avem de remarcat: 1) cronicarul scria **din memorie** la întoarcerea în Moldova (de altfel enumerarea e dezordonată; ea nu urmează nici alfabetul nici rangul); 2) „Izvodul dela Movilău" rămăsese în Rusia în mâinile lui Dimitrie Cantemir care nu se putea despărți de un document atât de prețios și, apoi cum ar fi putut să-i comunice cronicarului conținutul când știm în ce condiții acesta l-a părăsit pe Domnul său? 3) reproducerea **tuturor** numelor era și tehnic imposibilă căci ar fi stricat economia cronicei. Autorul se justifica limpede: „toți aceștie și alții mai proști, mai de gios slujitori, carii **aice nu s'au putut înșira anume".**

Dela Movilău Prințul, înzestrat cu 2000 de ruble de cheltuială, a pornit pentru iernatic la

(urmare în pag 2.)

Pătimirea Moldovenilor în Rusia sec. XVIII

(urmare din pag. 1.)

Harkov. Drumul greu şi plin de primejdii – mai să-l apuce de grumaz Zaporojenii – l-a făcut pe la Şarhorod-Nemirova-Bela Ţărcvii-Kiev. În acest din urmă oraş s'a odihnit două săptămâni. Când să se aştearnă iarăşi pe cale se întâmplă „revolta mareşalilor": „Şi când au vrut să purceadză de acolo, din Chiov, mulţi Moldoveni au vrut să rămâie acolo şi nu vrè să mai margă cu Dumitraşco-Voda înlontru. Şi încă şi Ion Niculce hatmanul nu vrè să mai margă cu dânsul, gândind că doar ne-or lăsa din Chiov de ne-om întoarce la pământul nostru. Iar Dumitraşco-Vodă n'au vrut să ni lasă să rămânem; ce au mersu la comendatul de Chiov şi i-au arătat izvod, cu iscălitura împăratului, de câţi boieri era, ce-l făcusă la Movilău, dzicând că sântem daţi pre mâna lui şi nu ne va lăsa să ne ducem la Turci, să facem vreun vicleşug. Că el a vrè să dè samă pentru noi la împăratul. Deci comendatul, vădzând aşè, i-au dat pe toţi pe mâna lui Dumitraşco-Vodă cu sila, şi i-au dus cu vartă păn' la Harkov".

Nu putem aprecia limitele abuzului, pare însă clar că buna credinţă a unui funcţionar ignorant a fost înşelată. Oricum, nimic, nu va putea şterge de pe memoria Cantemirului această pată: **şi-a denunţat compatrioţii la Muscali.** În schimb, boierimea moldoveană nu are a se ruşina: a fost dusă la Harkov **cu sila şi cu vartă.** Mai mult, acolo în olaturi străine, mustind de arbitrar, s'a sculat Savin Zmucilă banul şi nu s'a temut să afirme că „Dumitraşco-Vodă va să-i facă robi în ţară creştinească". Această boierime mândră, ieşită din rândurile ţăranilor şi mazâlilor combatanţi, ştia ce este **libertatea,** idee complet necunoscută în acea văgăună a Europei, fără contur şi caracter, care era Rusia secolului XVIII.

Dintr'o scrisoare a voevodului din iarna 1711 (publicată de Ştefan Ciobanu, **Dimitrie Cantemir în Rusia**, Bucureşti, 1925, pp. 87–88) aflăm extensiunea proprietăţilor din jurul Harkovului pentru care cerea „împăratului" o nouă întărire:

— 24 roate de moară pe Doneţ, lânga Izium,
— o curte în Izium,
— altă curte, Zverineţ, afară de oraş,
— alte mori şi velniţe în aceeaşi localitate,
— lângă satul Ivanovschi, patru cătune: Gheniuvca, Malinovo, Mohnaci, Şoludca,
— Novaia Soli,
— Colodeajnâi şi Nicolaevţi, pe Iziumeţ,
— velniţele şi cătunele satului Rojdestvenschi,
— lângă starâi Saltov, satele: Novâi Saltov, Perevolocena, Ohrimovca,
— cai, vite, dobitoace şi albine la Piatna.

Împroprietărirea a fost însă provizorie. După aproximativ doi ani – în orice caz după terminarea războiului ruso-suedez 1713–1714 – Cantemir face o nouă intervenţie: „Iară Dumitraşco-Vodă atunce au făcut ponturi de cerè Ţara Harcovului, cu toate veniturile, dzicând că ţară să-i dè. Şi pre toţi Moldovenii el să fie mai mare. Ce va fi voia lui, volnic să fie, fără ucazul împăratului. Nime să nu hie volnic a merge nicăiuri."

„Ponturile" au fost puse în discuţia Senatului care, din motive de politică internă – existau vreo 30 de jalbe căzăceşti împotriva Domnului moldovean – hotărăşte să-l aducă mai aproape de Moscova – subtilă şi aurită deportare. I s'a dat deci 50 de sate în „Ţara Moscului", 6000 de ruble pe an şi 2 părechi de curţi în „stoliţă". Boierilor li s'au distribuit cele 13 sate ale lui Sidovskij ... „iar care n'a vrut să priimască, ei au venit la Chiov, la Şeremet ca să-i sloboadză".

Şi aici intervine alt fapt care nu face cinste voevodului muscălit: „Dar Şeremet nu vrè să-i sloboadză, şi'ncă nu numai pre boieri, ci şi pre neguţitori, şi pre slujitori, şi pre toţi. Că-i dzisese Dumitraşco-Vodă, în pizma boierilor care să ducè dela dânsul, să nu lasă nici pre unul să treacă până nu i-or slobodzi Turcii feciorul. Deci Şeremet să potrivisă lui Dumitraşco-Vodă şi nu-i lăsa, de-l blăstăma toţ, că periè atâţe oameni. Alţii nu avè ce mai cheltui, alţii era neguţitori, altora le rămăsese fămeile în Moldova. Ce bogat blăstăm era asupra lui Şeremet! De aceasta audzind chehaia veziriului, au dzis feciorului lui Şeremet: ‚Pentru ce popreşte tatătău neguţitorii şi Moldovenii ce vor să vie încoace? Să-i scrii să-i sloboadză'. Şi aşè, pe scrisorile feciorului lui Şeremet, au slobodzit neguţitorii şi pre alţi Moldoveni ce era acolo. Atunce m'au slobodzit şi pre mine, Ion Niculce hatman, cu voia lui, după ce au trecut doi ani."

Mă costă mult să remarc: în vreme ce scria **Descriptio Moldaviae** – cele dintâi pagini de prezentare enciclopedică a patriei – în vreme ce concepea **Hronicul** – minunată îmbinare de erudiţie şi filosofie a istoriei – cel mai luminat creer moldovean al veacului ... se cobora pe sine prin aceste incalificabile intrigi. Iar boierii au fost eliberaţi **la intervenţia Turcilor.** O mai mare pervertire a scopului pentru care fusese pornită campania din 1711 nu se poate imagina. Gest nebun şi gratuit a cărui singură urmare a fost inaugurarea epocii fanariote ...

Să recapitulam: la Movilău, Moldovenii au acceptat pribegirea în Rusia de nevoie; dela Kiev la Harkov boierii au fost duşi **cu sila şi cu vartă;** eliberarea lor a avut loc în urma presiunii exercitate de chehaia vizirului pe lângă Şeremetiev.

E. LOZOVAN

Ratificarea actului unirii Basarabiei

„Prin libera voinţă a norodului său, Basarabia, în 27 Martie (9 Aprilie) 1918, s'a reîntors la Patria-Mamă, de care silnicia ţarismului rus o ţinuse despărţită timp de 106 ani. Acest mare act s'a făcut datorită următoarelor împrejurări:

Prima împrejurare este că în Basarabia subjugată, cu toate sforţările de un secol al autocratismului rus, licăririle conştiinţei naţionale nu s'au stins, ţăranul moldovean nu s'a îndoit o singură clipă că este dintr'un neam deosebit de toate cele cu care împărtăşise jugul robiei ţarismului. Iar din sânul acestui neam s'au ridicat necontenit oameni care nu numai că au simţit toată povara robiei în care era ţinut poporul lor, dară au păstrat neclintită nădejdea că va avea un sfârşit şi nu au încetat de a lupta pentru aceasta. Ţarismul rus a putut să împiedice ca toate aceste simţăminte să iasă la suprafaţă, dară nu a reuşit niciodată să le suprime.

A doua împrejurare a fost prăbuşirea regimului ţarist, care a lăsat pentru moment tuturor neamurilor subjugate de fosta Rusie putinţa de a-şi afirma aspiraţiunile şi de a hotărî, ele înşile, de soarta lor. În acel moment unic, neamul nostru din Basarabia a putut să ia în mână propriile sale interese. Şi astfel sute de congrese ţinute spontan în toate oraşele, târgurile şi satele Basarabiei ca şi în afară de Basarabia, congrese care au determinat constituirea Sfatului-Ţării în 20 Octombrie 1917, deschiderea lui în 27 Noemvrie 1917, proclamarea **Republicei** în 2 Decembrie acelaşi an, şi a **Independenţei** în 24 Ianuarie 1918, făcute toate acestea cu participarea tuturor naţionalităţilor, confesiunilor şi claselor sociale, a tuturor autorităţilor, organizaţiilor, societăţilor şi cooperaţiilor culturale, economice şi profesionale din toată Basarabia, s'a deslilpit pentru vecie de Rusia, îndreptându-se spre ţinta supremă spre care orice neam conştient trebue să meargă.

În vreme ce noua viaţă de libertate pe toate terenurile ce Basarabia îşi croise se organiza, răsări în drumul ei primejdia cumplită a anarhiei ruse, care ameninţa să înece totul în valurile ei năprasnice. În acea clipa supremă, neamul nostru din Basarabia avu fericirea să gasească alături de sine, stând de pază, pe Ţara-Mamă care, cu toată primejdia în care ea însăşi se afla, a putut să ofere nu numai o mângâiere platonică, ci şi batalioane glorioase ale unei armate nebiruite. Această armată, ridicând la Nistru zid neclintit în drumul anarhiei, a redat poporului din Basarabia putinţa de a-şi făuri în tihnă soarta sa aşa cum dânsul o înţelegea. Iar dânsul o înţelegea votând prin glasul Sfatului-Ţării, în vibrarea unui entuziasm fără seamă, reintegrarea sa pentru eternitate în sânul patriei comune.

Făcută din libera voinţă a întregului norod, reintrarea Basarabiei în unitatea românească trebue înţeleasă nu ca un act de putere ci ca un act de cea mai înaltă echitate, ca ultima etapă a unui proces complex de restabilire a dreptăţii călcate în picioare de ţarismul rus în scurgere lentă de 106 ani.

Această restabilire a dreptăţii încălcate a avut loc nu numai în direcţia naţională ci în toate direcţiile vieţii politice, culturale şi sociale, şi nu numai pentru majoritatea românească ci şi pentru toate elementele etnice şi confesionale din acea ţară. Principalele laturi ale acestui proces de restabilire a dreptăţii se cuprind în: reforma pentru împământenirea ţăranilor, neîndreptăţiţi sub regimul rus, chemarea maselor mari la viaţa publică prin dreptul de vot universal, egal, direct şi secret şi ca urmare restabilirea poporului în dreptul de a se cârmui prin oameni ieşiţi din sânul său.

Restabilirea limbii şi culturii poporului român în toate drepturile şi rosturile din care fusese alungată din şcoală, biserică, administraţie, justiţie şi ca corolar: acordarea pentru minorităţi a dreptului de a-şi cultiva limba în şcoală şi în afară de şcoală.

Descentralizarea administrativa şi sporirea atribuţiunilor autorităţilor locale. Într'un cuvânt, restabilirea dreptăţii pentru toţi locuitorii, indiferent de naţionalitatea şi confesiunea lor.

Episodul final şi culminant al acestui proces de restabilire a neamului românesc dintre Prut şi Nistru şi a minorităţilor etnice conlocuitoare cu el, în drepturile sale sfinte şi imprescriptibile, a fost unirea cu România proclamată în 27 Martie 1918.

Unirea tuturor Românilor într'un stat naţional unitar este un postulat al dreptăţii istorice şi al civilizaţiunii umane.

În numele acestei dreptăţi cerem ca Adunarea Naţională a României Mari şi întregite, să ratifice această unire a Basarabiei, încorporând ţara dintre Prut şi Nistru, Statului Român."

În aplauze furtunoase ale Adunării se votă, prin ridicarea de mâni, ratificarea cerută de ţara întreagă. Raportorul acestui proiect de lege, deputatul Vasile Stroiescu, emoţionat până la lacrimi, îşi îndreptă ochii spre cer şi rosti cuvintele: **„Să dea Dumnezeu ca această unire să fie într'un ceas bun, cu noroc şi pentru totdeauna."**

(I. I. Nistor, **Istoria Basarabiei**, Cernăuţi, 1923, pp. 434–436.)

SCOLII

N. Milescu şi Portughezii la Macau

Când Titu Maiorescu inventa formula nevoiaşă a „formei fără fond" – să fim drepţi – nu avea la dispoziţie informaţii despre marile figuri ale umanismului moldovean din secolul al XVIII-lea care îi anulau chiar la bază teoretizarea paupertăţii noastre spirituale. (Publicarea operelor lui Dimitrie Cantemir a început-o Academia Română în 1872 iar cea dintâi prezentare amplă a spătarului Milescu o datorăm lui Emile Picot în 1883.) Apoi, tânărul şi arogantul profesor nu putea, fireşte, să se „coboare" până acolo încât să înveţe ceva dela strălucitul său rival Hasdeu. Nici din orgoliul naţional al lui Eminescu – bazat pe lecturi serioase – nu pare a fi înţeles mare lucru. (Printre multe alte motive, poetul n'a fost „junimist" şi pentrucă n'a împărtăşit viziunea istorică mioapă şi meschină a cenaclului.)

Despre figura prestigioasă a spătarului Milescu s'a scris mult şi, recent, s'au adus contribuţii importante; mă gândesc în special la studiile semnate de dl E. D. Tappe şi d-na L. Turdeanu-Cartojan („Revue des études roumaines" I. şi II.). Nu mi-a fost accesibilă teza inedită a d-lui M. Lefter; am apreciat însă precizările d-lui D. Găzdaru („Cuget românesc" I., pp. 21–24), ireproşabile ca tot ce iese din pana învăţatului profesor. N'au lipsit nici intervenţiile bufone. Un străin contesta acum câţiva ani – cu argumente trase de păr – originea românească a cărturarului din Vaslui. Xenofilul editor al unei publicaţii pariziene s'a grăbit să le facă loc: pentru dumnealui Leibovici, Sascuteanu, Sorana Gurian, Fundoianu, etc., sunt Români – Milescu nu! În schimb, bolşevicii recunosc în „Marea enciclopedie sovietică" (ediţia 2-a, vol. 40, tipărit în 1957, pp. 250–251) ca **Spafarij (Milescu) Nikolaj Gavrilovič** a fost un „însemnat savant moldovean şi funcţionar de stat".

Nu este cazul să analizez monografia care a stabilit reputaţia europeană a spătarului – **Descrierea Chinei** *); mă voi opri asupra unui singur aspect: atestarea Portughezilor în Extremul-Orient. De neînfricaţii Luziazi este vorba de multe ori în lucrarea ambasadorului moldovean; iată pasajul cel mai important, extras din capitolul IV:

„Deşi anevoioase, drumurile spre această împărăţie chineză sunt totuşi multe şi niciodată nu au fost aşa de cunoscute ca acum. Cea dintâi cale pe mare au aflat-o Portughezii când au descoperit Indiile de răsărit şi au cucerit ţările de pe coastă, navigând apoi din India către China, spre ţinuturile dela ţărmul mării şi spre oraşul Canton, cu peste 150 de ani în urmă. Atuncea s'au iscat multe certuri şi lupte pe mare între Portughezi şi Chinezi, şi multi Portughezi au fost omorîţi; Chinezii le-au luat şase corăbii mari şi o dată cu ele (au prins pe) solul portughez, pe care l-au ţinut în temniţă la Pekin până când a murit: oamenii chinezi îl învinuiau că ar fi venit în împărăţia lor ca iscoadă. Şi după ce au pornit Portughezii spre China, aflându-se în largul mării, i-a ajuns un vânt puternic, care i-a purtat spre marea insulă şi împărăţie a Japonezilor) iar înainte de aceasta nimeni pe lume nu auzise de insula Japonezilor despre care vom scrie deosebit. Portughezii au venit pentru a doua oară în provincia chineză Quantung şi s'au împăcat cu Chinezii, începând a face în ţara lor neguţătorie. După aceea, văzând Chinezii că trag folos din negoţul acesta, le-au îngăduit Portughezilor să-şi clădească în ţinutul acela, pe o insulă din mare, o cetate, şi aceia au şi ridicat o cetate mare ce se numeşte Macau, care astăzi, datorita Portughezilor, a ajuns un mare oraş unde locuiesc mulţi oşteni; acolo se află şi un scaun episcopal, multe mânăstiri catolice şi foarte numeroşi iezuiţi, care pornind de acolo călătoresc în toate părţile, în împărăţia chineză, spre ostrovul japonez şi spre alte insule."

Mai întâi – puţină cronologie.

Suntem în 1677 şi doar un secol mai devreme se întâmplaseră evenimente care leagă la distanţă – în perspectiva istoriei universale – destinul Moldovei de cel al Portugaliei. Remarcam în studiul meu **De la Mer Baltique à la Mer Noire** (p. 554) că fortăreţele noastre Chilia şi Cetatea Albă căzuseră în mâinile Turcilor în 1484. Marea Neagră devenea un lac otoman şi tot comerţul Levantului era compromis. La 20 mai 1498, învăluind Islamul, Vasco da Gama asvârlea ancora la Calcutta. Cu alte cuvinte: **prin înfrângerea lui Ştefan s'au pus bazele prosperităţii cetăţii Goa, Romă a Orientului.** Epopeea luziadă a fost indirect determinată de refluxul moldovean.

În textul spătarului putem separa următoarele informaţii: 1) fondarea teritoriilor portugheze în India, 2) pătrunderea în China şi crearea schelei dela Macau, 3) expansiunea în arhipelagul japonez, 4) opera de evanghelizare a Extremului Orient.

Faptele sunt riguros exacte. Prin bula **Alquum reputamus** dată sub Pavel III. în 1554 s'a conferit teritoriului Goa jurisdicţia întregului Orient. În 1557 devine scaun metropolitan (în virtutea bulei **Etsi sancta**) pentruca în 1886 să fie ridicat la rangul de patriarhat al Indiilor orientale (bula: **Humanae salutis auctor**). Nu ştiu care este poziţia actuală a Sfântului Scaun şi dacă aceste documente sunt implicit anulate de agresiunea Ţiganilor lui Nehru. Adoptând o formulă a presei portugheze constat „cu tăcere îndurerată" că vizita augustului Pontefice la Bombay a fost cel puţin regretabilă. **Pentru câştigarea simpatiei îndoielnice a unor fetişişti s'a renunţat cu inimă uşoară la o eroică prezenţă de cinci secole, sanctificată de trei Papi!**

Tratativele diplomatice la care face aluzie spătarul sunt şi ele reale. În 1660, Portugalia a trimis la Pekin pe Mateus Ricci cu misiunea de a obţine confirmarea drepturilor luzitane iar în 1668 D. Alfonso V. a numit un ambasador plin pentru China.

Prozelitismul iezuit în Japonia este tot atât de excat. La 24 iulie 1549 Sf. Francisc-Xavier pleca din Malaca şi la 15 octombrie acelaşi an debarca în arhipelagul nipon, începându-şi opera apostolică.

Ar mai fi de lămurit o chestiune topografică. Actualmente teritoriul portughez Macau se extinde asupra a trei insule; spătarul scrie despre una singură. Specialiştii geografiei istorice ne-ar putea lămuri care erau hotarele portugheze în 1677 când Milescu consemna mărturia sa.

În fruntea capitolului – ce rămâne a fi scris – relaţiile româno-luzitane aşezăm numele boierului din Vaslui. Un Român luminat al secolului al XVIII-lea aduce dovada drepturilor imprescriptibile ale Portugaliei. Este o datorie să amintim acest lucru căci intransigenţa luptătorilor de pe malul Tagului – într'o lume care şi-a pierdut minţile – rămâne pentru noi exemplu şi îndemn.

E. L.

*) Folosesc excelenţa ediţie a lui Corneliu Bărbulescu, Bucureşti, 1959, „Editura de stat pentru literatură şi artă".

Evenimentele Cantacuzinului

Faptul că presa franceză – cu ocazia „voiajului istoric" – s'a bălăcit desfrânat în apele filorusismului nu ne miră. „Sora noastră mai mare" ne-a obişnuit de mult cu inegalabilul său masochism care nu se va curma decât în ziua când botforii soldaţilor lui Kosâghin îi vor strivi grumazul. Lucru intuit cu atâta luciditate, acum 20 de ani de Grigore Gafencu: „Franţa, până când va fi înghiţită de Rusia, se teme, sau vrea să se teamă numai de Nemţi. **Această atitudine o îndepărtează azi de interesele noastre."**

Ştim, din izvor sigur, uluirea şi amara deziluzie provocată la Bucureşti recent. În vreme ce din conjugarea – **extrem de greu de dozat** – a intereselor şi reflexelor viscerale politicienii actuali ai RSR caută o distanţare de Molohul stepelor, a sosit mesajul verbal al Elyseului: „aţi exagerat cu anti-rusismul". Şi iată cum apropierea de Franţa însemnează îmbrâncirea în braţele Rusiei. Exact ca acum 30 de ani când Palatul Bourbon ne cerea să acordăm trecerea trupelor sovietice pe teritoriul nostru. Ne-am apărat atunci cu ultima energie şi am întârziat comunizarea. Înveninate cadouri ştie să ne facă surioara.

Printre corifeii iresponsabili găsim şi un nume dela noi: Ion Cantacuzinul, sau cu ortografie gallică, Jean Cantacuzène „attaché scientifique à l'ambassade de France à Moscou". Măria Sa ne descrie în „Le Monde" din 8 mai şi zilele următoare minunile dela Novosibirsk. Osul domnesc, mlădiţa imperială se face preş în faţa Muscalilor, ca şi Toma spătarul!

Ce greaţă! Ruşine – în ce limbă să-ţi căutăm sinonimele?

Mărire ţie Edicule, unde au căzut capetele mândre şi nesupuse ale Brâncoveanului şi feciorilor săi. Fortăreaţă haină, tu ne eşti îndreptar şi temei.

Semnalări

◇ Cotidianul eston „Estniska Dagbladet" care apare la Stockholm şi care are mare audientă în rândurile refugiaţilor din ţările baltice, foarte numeroşi în Suedia, a publicat **în prima pagină** a numărului său din 8 iulie 1966 articolul „Die Moldau, die autonome moldauische Republik und die Rumänen in der Sowjetunion", articol semnat de I. V. Emilian (Stindardul, Nr. 94).

◇ În legătură cu recenta vizită în Uniunea Sovietică şi cu sabotarea Alianţei atlantice, revista „Lectures Francaises" a apărut într'un număr special **„De Gaulle et le communisme"**, număr car se trimite la cerere şi la preţul următor: 2,50 F pentru un exemplar, 7,00 F pentru 3 exemplare, 11,50 F pentru 5 exemplare şi 20,00 F pentru 10 exemplare. Prietenii noştri sunt îndemnaţi să citească şi să răspândească acest număr special, făcând comenzile la următoarea adresă: Henry Coston, B.P. 92-18 (C.C.P. Paris 2048-96).

◇ Una din lucrările lui Paul Rassinier a apărut acum şi în limba italiană. Este vorba de **„La Menzogna di Ulisse"**, adevărul asupra lagărelor de concentrare germane şi un răspuns la o anumită campanie de mistificare a opiniei publice. Cu o introducere de Prof. Anton Domingo Monaco, cartea aceasta, a cărei lectură o recomandăm călduros, a fost tipărită în condiţiuni excelente de Casa Editrice „Le Rune", Viale dei Mille 3, Milano, Italia.

◇ În ultimul timp am primit la redacţie un număr destul de mare de lucrări româneşti. În limita spaţiului de care dispunem, începând cu numărul viitor vom face recenzia acestor lucrări.

Document la dosarul asasinilor

În revista „Analele Institutului de Istorie al Partidului", Nr. 6/1965, publicaţie stând sub controlul direct al Comitetului Central al P.C.R.-ului, fostul adjutant regal Emilian **Ionescu,** astăzi general-maior în rezervă şi membru al colectivului de foşti ofiţeri desemnaţi să confecţioneze o istorie a ultimului război, a semnat un articol purtând titlul **„Momente din timpul doborîrii dictaturii militare-fasciste".**

Articolul acesta are următorul conţinut:

»Evocînd evenimentele premergătoare acestui act istoric la care am fost martor şi participant, retrăiesc şi acum cu vie emoţie fiecare moment legat de pregătirea şi desfăşurarea acţiunii de răsturnare a guvernului de dictatură militară-fascistă, concomitent cu întoarcerea armelor împotriva Germaniei hitleriste.

Numit la palat în calitate de adjutant al casei militare regale pe la începutul lui aprilie 1944, în condiţiile adîncirii divergenţelor şi disensiunilor dintre monarhie şi I. Antonescu, am fost atras, împreună cu alţi generali şi ofiţeri superiori, la acţiunea cercurilor palatului pentru găsirea unei soluţii salvatoare pentru ieşirea din criză şi care să diferenţieze pe rege de Antonescu.

Căutările regelui şi ale sfetnicilor săi apropiaţi întîmpinau mari dificultăţi din cauza pertractărilor nesfîrşite ale politicienilor vechi, pe care voiau să se sprijine – I. Maniu şi D. Brătianu. De aceea, deşi în intenţia palatului era de a evita participarea la o acţiune cu comuniştii, **pînă la urmă s-a ajuns la concluzia că fără comunişti,** a căror atitudine hotărîtă şi consecventă era cunoscută la palat, **situaţia nu va putea fi scoasă din impas.** Hotărînd să se ia legătura cu partidul comunist, regele şi sfetnicii politici apropiaţi sperau totuşi să limiteze acţiunea la o lovitură de sus, fără antrenarea maselor populare, care ar fi atras schimbări esenţiale în viaţa politică şi socială a ţării.

Aveam cunoştinţă din discuţiile purtate între reprezentanţii partidului comunist, ai armatei şi palatului că în privinţa atitudinii faţă de guvernul antonescian, ca şi în alte probleme, se înfruntau două poziţii diametral opuse. În timp ce liderii partidelor „istorice", secondaţi de palat, mai sperau în posibilitatea încheierii armistiţiului de către Antonescu, tărăgănînd astfel ieşirea ţării din război, partidul comunist milita cu hotărîre pentru doborîrea dictaturii militare-fasciste prin forţa armelor şi atacarea trupelor germane, pentru dezlănţuirea acţiunii la momentul oportun. Dată fiind însă situaţia extrem de dificilă în care se găsea monarhia, **cercurile palatului au fost nevoite să accepte planul partidului comunist şi să-şi înscrie acţiunile în acest cadru.**

În faza pregătirii acţiunii, am primit şi am rezolvat diferite sarcini pe linia atragerii a cît mai multor ofiţeri aflaţi în interior sau pe front pentru ieşirea ţării din războiul hitlerist, strîngerii de informaţii asupra forţelor germane, a numărului şi a locului lor de dislocare. Am reuşit să atrag un număr de ofiţeri superiori din Marele stat-major, din comandamentele unor unităţi şi mari unităţi aflate în ţară, îndeosebi din Capitală. **Cu ajutorul lor am obtinut unele informaţii cu privire la situatia trupelor hitleriste din interior.**

Dintre toate modalităţile discutate cu privire la arestarea guvernului fascist, cea mai convenabilă şi fără prea mari riscuri era aceea de a fi chemat la palat şi arestat aici. Această ipoteză a fost aşezată la temelia planului care prevedea: chemarea lui Antonescu la palat în audienţă, la o dată şi oră convenabile, prelungirea discuţiilor, pe baza unui plan fixat anterior, pînă la căderea nopţii, pentru ca o grupă a formaţiunilor de luptă patriotice, special pregătită, să poată pătrunde neobservată în palat în scopul arestării guvernului.

În afară de aceasta, s-a avut în vedere şi situaţia că formaţia patriotică n-ar putea intra în palat la momentul potrivit. Ce era de făcut în această situaţie? Cu ce forţe se putea acţiona şi în ce mod? Ca urmare, conducerea P.C.R a considerat necesară pregătirea unei echipe de rezervă formate din militari ai batalionului de gardă al palatului, întrebînd dacă se poate conta pe o asemenea posibilitate. Fireşte că, **dată fiind starea de spirit a militarilor din această unitate,** erau suficiente posibilităţi pentru alcătuirea unei grupe căreia să i se poată da o astfel de misiune. În acest scop, **am primit sarcina din partea comitetului militar, prin colonelul Dumitru Dămăceanu, să mă ocup nemijlocit cu constituirea şi pregătirea acestei grupe.** Am luat contact cu maiorul Anton Dumitrescu, ajutorul comandantului batalionului de gardă al palatului, iniţiat şi el în acţiunea ce se pregătea. Acesta mi-a recomandat pe plutonierii Bîlă Dumitru, Rusu Dumitru şi sergentul-major Cojocaru Dinu.

Ţinînd seama de faptul că antoneştii veneau la palat însoţiţi de o gardă înarmată la care ar fi putut apela în timpul arestării, am pregătit în acest scop pe căpitanul Teodorescu Gheorghe, comandantul companiei de gardă, ca, în timpul arestării lui Antonescu, să procedeze la dezarmarea agenţilor acestuia. **În acest fel, acţiunea de arestare a dictatorului fascist în incinta palatului era pregătită pînă în cele mai mici amănunte.**

În noaptea de 21 spre 22 august 1944, la şedinţa reprezentanţilor partidelor care alcătuiau Blocul Naţional Democrat (P.C.R., P.S.P., P.N.T. şi P.N.L.), ai palatului şi ai armatei, care s-a ţinut la palatul regal, s-a analizat situaţia politică şi militară, precum şi măsurile imediate ce decurgeau din aceasta. A fost discutat şi pus de acord proiectul proclamaţiei pe care regele urma să o rostească la radio după înlăturarea dictaturii fasciste, ca şi mult frămîntata problemă a formulei de guvernare. S-a hotărîit să se urmărească îndeaproape activitatea lui. I. Antonescu, care sosise în seara aceleiaşi zile de pe front.

După furtunosul consiliu de miniştri, care avusese loc la Snagov în noaptea de 22/23 august, Antonescu a decis să meargă la palat şi să-i ceară regelui să sancţioneze hotărîrile la care se ajunsese în această şedinţă.

În dimineaţa zilei de 23 august se aflau la palatul din Calea Victoriei generalul C. Sănătescu, A. Aldea, Mircea Ioaniţiu, I. Mocsony-Styrcea, Niculescu-Buzeşti şi subsemnatul. Către ora 10 am fost chemat la telefon de către colonelul Radu Davidescu, şeful cabinetului militar, care m-a anunţat că I. Antonescu cere audienţă pentru ora 16. I-am comunicat acceptarea audienţei de către regele Mihai. Către ora 11, o nouă cerere de audienţă, de data aceasta însă din partea lui Mihai Antonescu, pentru ora 15.30.

Surpins de aceste cereri neaşteptate, de o înfruntare imediată cu Antonescu, palatul a intrat în derută. Necunoscînd stadiul pregătirilor militare, neîncrezători în capacitatea de luptă a armatei, **regele şi sfetnicii lui nu-şi luau răspunderea trecerii, din proprie iniţiativă, la acţiunea de arestare a celor doi antoneşti, fără a consulta partidul comunist şi a-şi asigura sprijinul acestuia.** În timp ce eu am primit sarcina să-l anunţ pe colonelul Dumitru Dămăceanu, I. Mocsony-Styrcea, unul din cei mai apropiaţi sfetnici ai regelui, trebuia să ia legătura cu conducerea partidului comunist. În acest scop, el a plecat în oraş la o adresă anumită, **unde ştia că se află legătura cu partidul comunist. Aici l-a găsit pe Constantin Agiu, activist al Comitetului Central al P.C.R., care era la curent cu pregătirea insurecţiei, căruia i-a relatat despre audienţa inopinată a antoneştilor, întrebîndu-l dacă se putea trece imediat la acţiune.** Răspunsul nu s-a lăsat mult aşteptat. El a fost concretizat în cuvîntul „Înainte". **Era cuvîntul de ordine al partidului comunist.**

Venirea la palat a celor doi antoneşti, într-un termen atît de scurt de la anunţare, a creat o situaţie care făcea imposibilă aducerea şi intrarea neobservată în palat, la acea oră de zi, a grupei de patrioţi pregătite în vederea arestării guvernului antonescian. S-a impus folosirea echipei de rezervă. Am anunţat pe maiorul Dumitrescu Anton să-şi pregătească pe cei trei subofiţeri pentru a intra în acţiune, iar pe căpitanul Teodorescu Gheorghe să întărească garda, compania să intre în stare de alarmă, distribuindu-i-se muniţia necesară. Toţi ofiţerii şi subofiţerii au fost opriţi la palat şi compania, cu întregul echipament şi armament, se găsea, la ora 14.30, în curtea batalionului de gardă, gata de intervenţie.

În după-amiaza zilei de 23 august, la ora 15.30, a sosit la palat Mihai Antonescu, însoţit de agenţii săi de pază. L-am primit la intrarea principală din aripa Creţulescu, conducîndu-l în Casa Nouă, din spatele palatului. La ora 16.05 a sosit şi Ion Antonescu, însoţit de o gardă puternică.

L-am primit la aceeaşi intrare şi l-am condus şi pe el tot la Casa Nouă, unde a avut loc audienţa, într-un salon de primire.

În afară de cei doi antoneşti şi rege, la audienėă a participat şi generalul C. Sănătescu. În timpul discuţiilor eu mă găseam într-o despărţitură a biroului regelui, în imediata apropiere de masa la care se purtau discuţiile, iar A. Aldea, Niculescu-Buzeşti, M. Styrcea şi Ioaniţiu – în anticamera biroului. Pe culoar mai în spate se găsea în aşteptare maiorul Dumitrescu Anton, cu echipa sa. Timp de aproape 45 de minute a vorbit Ion Antonescu despre situaţia frontului, precum şi despre cea internă şi internaţională. El n-a ascuns că situaţia era gravă pe front; **a arătat apoi că a luat măsuri de a opri ofensiva sovietică pe linia Carpaţilor Orientali, zona fortificată Focşani – Nămoloasa – Galaţi şi pe Dunărea maritimă. Întreveda posibililtatea, la nevoie, a încheierii unui armistiţiu pe această nouă poziţie a frontului, cu asentimentul lui Hitler, în care scop – spunea el – urma să aibă în aceeaşi zi o întrevedere cu Clodius.**

Discuţia a durat pînă către ora 17. Ieşind din birou în anticameră, regele i-a informat pe cei ce se găseau acolo despre poziţia dictatorului fascist. **Comunicîndu-i-se asentimentul partidului comunist, regele a repetat formula stabilită dinainte,** s-a reîntors în birou şi i-a spus lui I. Antonescu că este demis şi reţinut, după care a ieşit imediat afară. La un semn al meu, echipa de militari comandată de maiorul Dumitrescu Anton a pătruns în salon, a arestat pe cei doi antoneşti, pe care i-a condus apoi la primul etaj, într-o cameră safe blindată, unde au fost închişi. **Imediat după aceasta, I. Mocsony-Styrcea a luat din nou legătura cu partidul comunist, comunicînd că arestarea s-a produs şi întrebînd dacă partidul nu poate pune la dispoziţia regelui o casă sigură în care să se ascundă** în cazul atacării palatului de către germani. I s-a răspuns sa comunice regelui să fie liniştit, că această posibilitate există şi i se va pune la dispoziţie o casă. Cu acest prilej, **Mocsony avea să se convingă** – aşa cum va spune mai tîrziu – **de seriozitatea pregătirilor P.C.R., ceea ce punea în siguranţă întreaga acţiune.**

Dupa arestarea lui Antonescu, am ordonat căpitanului Teodorescu Gheorghe să treacă imediat la dezarmarea şi arestarea agenţilor celor doi antoneşti, ce se găseau în maşinile parcate în faţa Fundaţiei regale din Calea Victoriei (azi Biblioteca universitară centrală). Acţiunea de dezarmare trebuia efectuată în cel mai desăvîrşit secret, pentru a nu trezi bănuieli în rîndurile adversarilor.

În acest scop, căpitanul Teodorescu Gheorghe s-a deplasat cu o grupă înarmată în faţa palatului, lăsînd-o în aşteptare pe unul din culoare pentru a nu fi observată. Apoi a mers la şeful escortei lui Ion Antonescu, căruia i-a comunicat să intre cu maşinile în curtea palatului, sub pretext că adienţa se teminase şi că antoneştii erau gata de plecare. Aici, escorta a fost somată şi forţată să depună armele. Încolonaţi, agenţii lui Antonescu au fost conduşi în sala de mese a batalionului de gardă, iar maşinile duse în garajul palatului. Cu aceasta, arestarea antoneştilor şi a escorteil lor a luat sfîrşit.

Sub pretextul unui consiliu de coroană au fost chemaţi telefonic la palat şi arestaţi generalul C. Pantazi, ministrul de război, generalul D. Popescu, ministrul de interne, generalul Constantin Piki-Vasiliu, inspector general al Jandarmeriei, şi colonelul Mircea Elefterescu, prefectul Poliţiei Capitalei. Ceilalţi membri ai guvernului antonescian au fost arestaţi ulterior.

Falsificatorii şi detractorii istoriei poporului român continuă să vînture ideea că liderii partidelor burghezo-moşiereşti – P.N.T. – Maniu şi P.N.L. – Brătianu – ar fi avut rolul preponderent în actul dela 23 August 1944. Faptele spulberă aceste afirmaţii false. Ca participant la evenimente, încerc şi acum un sentiment de indignare şi repulsie faţă de poziţia obstrucţionistă şi conservatoare a lui Maniu şi Brătianu în problemele capitale care se puneau pentru ţară la ordinea zilei. Străini de aspiraţiile vitale ale poporului român, orbiţi de ură faţă de comunism, mînaţi de interese meschine, ei au tergiversat, cît le-a stat în putinţă, formula de guvernare, întocmirea listei noului guvern. Laşitatea şi meschinăria lor s-au dovedit şi mai mult cu ocazia arestării guvernului antonescian. Încercările şi eforturile noastre de a-i aduce la palat au fost zadarnice, Maniu, fiind de negăsit, iar Brătianu stînd ascuns pe undeva pe la moşia sa Florica, de lîngă Piteşti. Abia a doua zi, mult timp după constituirea noului guvern, liderii partidelor „istorice" s-au prezentat la palat pentru a lua cunoştinţă de locurile ce li se repartizaseră în guvern.

În timp ce Maniu şi Brătianu au avut o poziţie obstrucţionistă, partidul comunist a stat permanent în centrul evenimentelor. Retrăiesc cu emoţie acele clipe cînd, în după-amiaza zilei de 23 august, la ora 18, reprezentanţii partidului comunist şi partidului social-democrat au venit la palat, participînd la formarea guvernului. După lungi discuţii, către ora 20 s-a constituit guvernul format în majoritate din militari şi tehnicieni, cu participarea reprezentanţilor celor patru partide din B.N.D., ca miniştri de stat fără portofoliu.

Noul guvern era un rezultat al insurecţiei şi a proclamat drept obiective imediate încheierea armistiţiului, scoaterea ţării din coalţia fascistă, lupta Armatei române alături de armatele Naţiunilor Unite pentru eliberarea părţii de nord a Transilvaniei, redobîndirea independenţei naţionale a ţării. Acestea erau sarcinile rezultate din planul de acţiune elaborat de conducerea P.C.R. şi acceptat de cercurile palatului şi reprezentanţii armatei. De aceea, partidul comunist a acceptat acest guvern, militînd în acelaşi timp pentru un guvern politic format din reprezentanţii tuturor forţelor antifasciste.

În seara zilei de 23 august, la ora 22, s-a transmis la radio proclamaţia regelui.

În timpul şi mai ales după arestarea guvernului antonescian, regele şi anturajul său au fost cuprinşi de teamă faţă de reacţia trupelor hitleriste. Această teamă a sporit şi mai mult o dată cu venirea la palat a lui Killinger, ministrul Germaniei la Bucureşti.

Conform indicaţiilor primite, l-am întîmpinat pe Killinger la intrarea în palat şi l-am condus în cabinetul regelui. Prima lui întrebare a fost: „Unde se află I. Antonescu?". I s-a răspuns că acesta a fost demis şi i s-a prezentat noul preşedinte al Consiliului de Miniştri, C. Sănătescu, precum şi Gr. Niculescu-Buzeşti, în calitate de ministru de externe. Ultimul i-a făcut lui Killinger o expunere a motivelor pentru care România a ieşit din războiul hitlerist. Regele i-a comunicat totodată că regretă, ca Hohenzollern, cele întîmplate şi-l roagă să transmită guvernului german că doreşte ca trupele hitleriste să fie rechemate din România. Cuprins de furie, Killinger a bătut cu pumnul în masă, ameninţînd că trupele germane vor îneca ţara într-o baltă de sînge şi a plecat trîntind uşa. Ameninţările perorate de ministrul german au sporit şi mai mult teama şi panica în rîndul celor care nu aveau încredere în voinţa şi capacitatea Armatei române de a lupta contra hitleriştilor.

Curînd au venit la palat generalii hitlerişti Hansen şi Gerstenberg, care au promis, „pe cuvînt de onoare", că, în dimineaţa zilei de 24 august 1944, trupele germane din Bucureşti şi împrejurimi se vor retrage. Întorşi la legaţia germană, generalii hitlerişti au întocmit un plan de atacare a Bucureştiului cu forţele aflate în interiorul oraşului şi cu cele de la nord de oraş – Băneasa, Otopeni, Pipera. Pentru a putea ajunge în acest raion, deoarece căile de acces spre Băneasa erau blocate de trupele române, generalul Gerstenberg a folosit o stratagemă. El a venit din nou la palat şi a invocat necesitatea deplasării lui la Băneasa în vederea organizării retragerii forţelor germane. Încrezîndu-se în cuvîntul acestuia, generalul C. Sănătescu i-a permis generalului Gerstenberg ieşirea din Bucureşti, fiind însoţit în acest scop de colonelul Şelescu Valeriu. Pe drum, maşina generalului hitlerist a fost întîmpinată de maiorul Florescu Bogdan, care avea asupra sa autorizaţia de liberă trecere spre Băneasa. Ajuns în mijlocul trupelor sale, generalul Gerstenberg a arestat pe cei doi ofiţeri români care l-au însoţit şi a trecut la luarea măsurilor în vederea executării ordinului lui Hitler de a ocupa Capitala şi a înăbuşi în sînge lupta poporului român.

În timp ce la palat aveau loc pertractările cu reprezentanţi diplomatici şi militari hitlerişti în vederea retragerii nestingherite a trupelor germane, forţele române aflate în Capitală **au**

(urmare în pag 6.)

. . . Două zile mai târziu eram la Berlin unde Conducătorul Statului Român, Generalul Antonescu, avea – la 22 noembrie – prima sa convorbire cu Hitler. Acest român, care după felul în care se prezenta ar fi putut fi tot atât de bine un ofiţer prusian de stat-major, cu toate că fusese pregătit în Franţa, a devenit în anii ce au urmat unul dintre cei mai apropiaţi confidenţi ai lui Hitler. Nici măcar Mussolini nu era pus atât de exact le curent cu situaţia, aşa cum era pus Conducătorul român. El era singurul străin pe care Hitler îl ruga, într'o situaţie militară mai grea, să-i dea un sfat.

Antonescu era până'n fundul inimii antibolşevic sau – mai bine spus – antislav şi încă de pe atunci nu-şi ascundea părerea sa în aceasta privinţă. Era un adversar fanatic al Arbitrajului dela Viena, din pricina cedării Transilvaniei, despre care el spunea că este leagănul Românismului.

Inainte de a avea convorbirea cu Hitler, i se recomandase să nu spună nici un cuvânt împotriva Arbitrajului. Ei bine, Antonescu a vorbit două ore, dar despre nimic alceva decât despre calamităţile Arbitrajului dela Viena.

PAUL SCHMIDT
ministru plenipotenţiar şi interpret personal al lui Adolf Hitler, în cartea sa „Statist auf diplomatischer Bühne", la pagina 512.

CUVÂNT CĂTRE SĂTENI

„Vă ştiu nevoile, vă înţeleg suferinţele. Aş voi, din tot sufletul, să umplu de bucurie vatra voastră stinsă, de belşug ograda voastră săracă, de rod câmpul vostru; să fiu părtaş la truda voastră, cum sunteţi voi la sbuciumul şi nevoile ţării.

Dar, nu uitaţi că eu am luat Ţara de pe pragul morţii: Tronul sdruncinat, graniţele sdrobite, fraţii alungaţi din plaiurile strămoşeşti, Statul sărăcit, un an agricol rău şi primejdii nesfârşite în afară.

Truda mea, nesfârşitul meu sbucium, a fost să opresc prăbuşirea de pe marginele prăpastiei, să apăr Neamul, să vă păzesc averea şi să asigur viitorul românesc în lumea nouă care va să vină.

Pentru a putea izbăvi Neamul, pentru a-i reda viaţa şi puterea, pentru a înfăptui tot ce visez să întemeez pentru voi, trebue să avem toţi conştiinţa trează şi să ne plecăm la trei porunci: UNIREA, ORDINEA şi MUNCA.

UNIREA TUTUROR într'o credinţă şi nebiruită putere, umăr de umăr, suflet de suflet; fiindcă numai uniţi putem străbate vitregia vremurilor.

ORDINEA, fiindcă de dezordinea noastră vor profita inamicii noştri şi fără ordine viaţa noastră nu poate fi sigură şi munca noastră nu va putea da roade îmbelşugate.

A treia poruncă e MUNCA TUTUROR, munca neobosită, din zori şi până în noapte, fiindcă numai munca înalţă şi numai prin muncă poţi stăpâni viaţa.

SĂTENI !

Voi sunteţi temelia Neamului, fiindcă voi sunteţi pământul lui; voi sunteţi bogăţia neamului, fiindcă voi sunteţi munca şi rodul pământului strămoşesc; voi sunteţi puterea Neamului, fiindcă v'aţi înfrăţit întotdeauna cu pământul, prin sudoarea luptei şi sângele jertfei.

De aceea, IUBIŢI PĂMANTUL STRĂMOŞILOR ŞI CINSTIŢI-L CU NEOBOSITA VOASTRA TRUDĂ, fiindca PENTRU VOI O FACEŢI..."

ION ANTONESCU
(la 24 februarie 1941)

◆ **Un cântec cu cântec.** — Cu ocazia vizitei de opt zile pe care a făcut-o în România, Ciu En-lai a adus cu el şi cea mai bună formaţie folclorică chineză, Ansamblul de muzică vocală şi de dans din Peking. Acest ansamblu a dat un spectacol de gală în sala Teatrului de Operă şi Balet din Bucureşti, în seara zilei de 21 iunie 1966. A doua zi se împlineau 25 de ani dela intrarea noastră în războiul antisovietic.

In afară de numeroasa delegaţie chineză şi de toţi miniştrii reserişti, la spectacol au asistat membrii C.C.-ului, membrii Consiliului de Stat, conducătorii tuturor instituţiilor din Capitală, delegaţii întreprinderilor şi serviciilor publice, precum şi un foarte mare număr de militari. Dela această reprezentaţie de gală nu au lipsit deasemenea nici corespondeţii agenţiilor de presă şi ziarelor străine.

Cântând şi în limba română, coriştii chinezi au avut succes. Magazinul „Spiegel" însă a folosit ocazia pentru a lansa ştirea că în repertoriul corului chinezesc ar fi figurat şi cântecul **iridentist** „Aceasta este Moldova mea", chipurile „cu aluzii la Basarabia". Nimic adevărat! Cântecul cu pricina este total **pe linie,** în el fiind vorba despre centrala dela Bicaz şi despre uzina dela Săvineşti; nici pomeneală de Nistru şi de Ştefan Cel Mare. In loc de un cântec cu cântec, „Spiegel" a oferit aceiaşi placă învechită a „naţionalistului" Ceauşescu care . . . revendica Basarabia . . .

◇ **Pe muchie de cuţit.** — Accentele naţionaliste din discursurile lui Nicolae Ceauşescu, pelerinajul dela Mânăstirea Putna cu buciume, lăncieri călări şi arcaşi pedeştri, muzicile militare care au cântat „Deşteaptă-te Române" şi „Pe-al nostru steag e scris unire" în Argeş şi în Gorj, toate acestea n'au reuşit, până acum, să creeze o atmosferă de încredere şi de entuziasm popular. Românii sunt foarte sceptici. Ţăranii ştiu una şi bună: să li se restitue pământurile şi să fie lăsaţi să-şi lucreze ogorul aşa cum ştiu şi cum vor ei, fără planificări şi fără directive. La rândul lor, cadrele de partid sunt dezorientate. Asupra adevăratei orientări nu sunt iniţiaţi decât câţiva. Nici măcar membrii „Comitetului Central" nu ştiu încotro se merge. Oamenii regimului care călătoresc prin ţările occidentale dau versiuni diferite, contradictorii, despre situaţia din ţară. Mai sincer, unul din ei a caracterizat aceasta situaţie în felul următor: „Actuala orientare este ireversibilă, dar . . . **stăm pe muchie de cuţit.**"

◆ **Problema natalităţii.** — Asemenea altor confraţi din exil, am arătat în aceste coloane catastrofala descreştere a natalităţii în România, ca urmare a stimulării avorturilor şi a uşurinţei cu care instanţele judecătoreşti pronunţă desfacerea căsătoriilor. Afirmaţiile noastre au fost acum confirmate, în întregimea lor, în cuvântarea pe care a ţinut-o Ceauşescu la 23 iunie 1966, cu ocazia deschiderii „Conferinţei Naţionale a Femeilor." Intre altele, Ceauşescu a spus următoarele: „. . . In ţara noastră tuturor copiilor le sunt deschise larg porţile vieţii, le este asigurată posibilitatea de a-şi dezvolta şi afirma aptitudinile, de a ocupa în societate locul pe care-l merită corespunzător pregătirii lor. Cu toate acestea, **în ultimii ani se constată o scădere a natalităţii, un ritm lent de sporire a populaţiei ţării.**

In legătură cu aceasta trebue spus **că legislaţia din ţara noastră prezintă unele lacune care favorizează scăderea numărului naşterilor;** în instanţele judecătoreşti se manifestă lipsă de exigenţă la desfacerea căsătoriilor, iar unele prevederi legale se dovedesc îngăduitoare faţă de atitudinea de desconsiderare a familiei şi a educaţiei copiilor. **Ţin să menţionez că aceste stări de** lucruri negative sunt dezaprobate şi supuse unor critici pe deplin îndreptăţite de către oamenii muncii."

Cu acelaşi ocazie, Suzana Gâdea, preşedinta „Consiliului Femeilor", care fusese probabil pusă la curent cu cele ce avea să spună Ceauşescu, a spus şi mai mult: „ . . . In legătură cu rolul femeii, ca soţie şi mamă, în apărarea sănătăţii proprii, a familiei şi a colectivităţii, înmulţirea cazurilor de întrerupere repetată a sarcinii are influenţă deosebit de dăunătoare asupra sănătăţii multor femei şi repercusiuni negative asupra creşterii normale a natalităţii populaţiei, **această** situaţie fiind favorizată şi de unele deficienţe ale **legislaţiei în vigoare. Aceste situaţii vor trebui remediate.**"

Prin urmare, se recunoaşte acum public că legislaţia în vigoare este deficientă, într'un domeniu de care depinde viitorul naţiei. Şi se cere ca această legislaţie să fie modificată. Aşteptăm, după cum aşteptăm şi datele recensământului efectuat în martie 1966, date care n'au fost date încă publicităţii, tocmai pentru a se ascunde rezultatul catastrofal al încurajării avorturilor.

◇ **Centru de instrucţie M.A.I.** — La Bacău, în afară de un regiment de tancuri şi de un altul de infanterie motorizată, sunt în garnizoană şi mai multe batalioane de instrucţie aparţinând trupelor Ministerului Afacerilor Interne. Aceste batalioane ocupă toate clădirile ocupate odinioară de Scoala de Ofiţeri de rezervă de Infanterie Nr. 2. Cât priveşte comandamentul regional al Miliţiei, acesta se află instalat foarte departe de centrul oraşului, în strada Tolstoi nr. 2, adică pe teritoriul fostei comune Domniţa Maria.

◆ **Uniformele militare nu au fost modificate.** — Contrar ştirilor publicate de presa occidentală, ştiri luate drept bune şi de unele ziare din exil, uniformele militare nu au fost modificate, ele fiind şi acum identice cu cele sovietice: acelaşi caschetă (şapcă) pentru ofiţeri, acelaşi bonetă pentru trupă, aceiaşi epoleţi, aceleaşi insigne şi aceleaşi culori distinctive pentru diferitele arme. Ofiţerii unităţilor M.F.A. poartă epoleţi ruseşti, zburători, din galon de lână galbenă, despărţiţi la mijloc de o dungă în culoarea armei respective pentru ofiţerii inferiori şi de două asemenea dungi pentru ofiţerii superiori. Asemenea ofiţerilor sovietici, ofiţerii români poartă pe epolet stele şi semnul distinctv al armei respective. Stelele şi semnul distinctiv sunt din metal nestrălucitor. Tot după moda rusească, epoleţii medicilor şi acei ai ofiţerilor de miliţie sunt din fir de argint. Petliţele dela guler sunt mai mari decât cele de altădată dar oarecum asemănătoare, cu excepţia Trupelor M.A.I. care poartă petliţe în formă de romb. Pentru toate armele, ţinuta de paradă a ofiţerilor este de culoare albastră, exact ca şi la Ruşi. Şapca, de formă rusească, nu are cocardă naţională, ci steaua în cinci colţuri.

◇ **„Accident" care nu a fost adus la cunoştinţa publicului.** — La 31 mai 1966, expresul Bucureşti-Galaţi s'a ciocnit cu un tren de persoane la Kl. 9, adică în apropiere de fabrica de zahăr dela Chitila. Accidentul acesta a făcut multe victime: oficial 38 de morţi şi 65 de răniţi. După informaţiile noastre, au fost atunci peste 50 de morţi. Cum era normal şi ţinându-se seama, mai ales, că accidentul a avut loc în imediata apropiere a Capitalei, guvernul a dat un comunicat în care era vorba de „nerespectarea orariului" şi de „deficienţe repetate". Ni s'a părut însă ciudat că din pricina aceasta a fost înlocuit Dumitru Simulescu, ministrul C.F.R. După accidentul dela Vintileanca, ţap ispăşitor a fost acarul Păun, acum ţap ispăşitor este chiar ministrul. Numirea lui Florian Dănălache în postul de ministru C.F.R. ni s'a părut şi mai ciudată, cunoscut fiind faptul că acest individ, de excepţională brutalitate şi lipsit cu desăvârşire de caracter, este considerat drept omul Ruşilor. Accidentul a fost însă adus la cunoştinţa publicului şi aceasta tot înseamnă ceva.

Tot în luna mai 1966, mai exact în ziua de 6 mai, adică în ajunul întrunirii organului suprem de conducere al comuniştilor din ţară, a avut loc un alt „accident" despre care presa şi posturile de radio nu au suflat un cuvânt.

Pe Valea Trotuşului, la 2 km nord de gara Valea Uzului şi la est de podul de cale ferată peste Trotuş, se află satul **Lapoş,** sat care aparţine de comuna Dărmăneşti, centru industrial. Acolo, la Lapoş, a fost instalată acum câţiva ani o staţie modernă de retransmisiune pentru televiziune. Staţia aceasta este păzită de un detaşament M.A.I. In noaptea de 6 spre 7 mai 1966, **sentinelele dela Lapoş au fost atacate de un grup înarmat. După ce au ucis doi soldaţi, punând pe fugă pe ceilalţi, atacatorii au aruncat în aer instalaţiile.** A doua zi, toată regiunea cuprinsă între Oneşti şi Asău era împânzită de patrule, iar posturile de miliţie erau în stare de alarmă. In toate satele din împrejurimi, până dincolo de Moineşti, pe văile Uzului, Oituzului şi Caşinului, la Târgul Ocna şi la Oneşti au fost arestaţi sute de oameni, dar de descoperit nu s'a descoperit nimic. In legătură cu această întâmplare, în regiunea Bacău circulau trei versiuni: 1. Atentatul a fost săvârşit de agenţi sovietici. 2. Autorii sunt iridentişti unguri, veniţi din Secuime. 3. Este vorba de o lovitură a unui grup de rezistenţi români care se ascund în pădurile dela nord de Slănicul Moldovei, în regiunea Muntelui Cleja.

◆ **Galeria vârfurilor de partid.** — Marin Jianu nu mai este chiar aşa de mare cum a fost el odată, dar se numără tot printre „vârfuri" şi ocupă, după cum se va vedea mai jos, o funcţie importantă. Negricios la faţă, slut, pipernicit, Marin Jianu este ţigan, ca mulţi alţi conducători comunişti din ţară. A fost descoperit de Teoharie Georgescu şi a fost făcut de acesta ministru-adjunct la Interne, însărcinat cu conducerea Direcţiei Generale a Securităţii Statului, a lagărelor de muncă şi a închisorilor. Pe vremea când era ajutor de ministru, Marin Jianu petrecea seară de seară într'o cârciumă din strada Lt. Colonel Papazoglu, în cartierul Văcăreşti, cârciumă cunoscută sub numele „La Tomescu". Vovărăşii lui de chef erau mereu aceiaşi: „Colonelul" Ionescu zis Ioneaţă, şeful Secţiei „Aur şi Devize" din M.A.I. şi „Maiorul" Nae Dumitrescu, şeful Secţiei „L" (**NN.** Legionari) din acelaş minister. Marin Jianu nu era numai beţiv, ci şi afemeiat. Ionescu şi cu Nae Dumitrescu aveau deci grijă ca elementul femenin sa nu lipsească dela aceste chioi hanuri. Sub ameninţarea pistolului erau aduse „La Tomescu" soţii şi fete de deţinuţi politici, aparţinând celor mai bune familii bucureştene. In ce hal erau umilite aceste nenorocite în cârciuma din strada Lt. Colonel Papazoglu, ne este imposibil sa spunem aci. In acelaş loc însă, când orgia era în toiul ei, Marin Jianu iscălea şi ordinele de arestare, zeci şi sute de ordine de arestare în fiecare seară . . . Individul mai este şi iniţiatorul dispoziţiei pe baza cărela oricine putea fi trimis pentru 12 până la 48 de luni într'un lagăr de muncă forţată, fără judecată, în urma unei simple hotărîri a unui funcţionar din Ministerul Afacerilor Interne. Treaba aceasta se chema „pedeapsă administrativă". Este locul să spunem aci că nici la ONU şi nici în alt for internaţional nu s'a vorbit niciodată de interpretarea pe care o dau comuniştii libertăţii individuale, astfel cum rezultă din aplicarea „pedepselor administrative". Dar ce să mai vorbim de ONU, când toată lumea ştie că nobila instituţie nu este altceva decât o jucărie în mâna ţărilor comuniste şi a popoarelor de culoare, cu misiunea de a condamna pe acei care se opun desmăţului, anarhiei şi imperialismului comunist. Să revenim deci la Marin Jianu. Tot pe vremea când era ajutor de ministru, acesta a arestat sate întregi, în Vlaşca, în Teleorman şi în Ţara Moţilor. Bărbaţii au fost duşi în lagărele de muncă forţată, iar femeilor li s'a fixat domiciliu obligator, cât mai departe de căminuri. Alt capitol despre care cameleonii politici din exil nu vor să mai ştie nimic . . . Tot pe vremea aceea, regiunea Arad era considerată drept o regiune care da mult de furcă Securităţii. Marin Jianu s'a gândit deci să aducă la Arad, în fruntea direcţiei regionale a Securităţii, un om corespunzător, adică pe „Colonelul" Czeller, care exercitase aceiaşi funcţie la Oradea. Czeller era ungur şi tot ungur era şi primul secretar de partid al regiunei, un oarecare Leontin Szilagy. Ultimul a înaintat rapid în grad. Este acum ministrul Forţelor Armate, sub „naţionalistul" Ceauşescu, dar nu-i mai chiamă Szilagy, **ci Leontin Sălăjan.** Czeller şi cu Szilagy au lucrat mână'n mână la Arad, unul acoperind pe celalt, ambii fiind acoperiţi, la rândul lor, de Marin Jianu. Cât au funcţionat la Arad, Czeller şi cu Szilagy au strâns cantităţi considerabile de aur, de bijuterii şi de devize, prin jaf şi chiar prin omoruri. Marin Jianu avea partea lui. Intr'o bună zi, în anul 1953, patronii cei mari ai lui Marin Jianu, adică Ana Pauker, Vasile Luca şi Teoharie Georgescu, au fost trântiţi la pământ, de alţi „tovarăşi." Szilagy-Sălăjan nu numai că a scăpat ca prin minune, ci a fost împins pe scara ierarhiei militare, până la cel mai mare grad. Czeller a venit la Bucureşti, s'a dus în cimitirul Belu, a scos pistolul din buzunar şi s'a împuşcat. La câteva zile după aceasta, alt colaborator apropiat al lui Marin Jianu se împuşca şi el. Este vorba de fostul Lt. Colonel de Intendenţă Niculescu, pe care Marin Jianu îl făcuse „general-maior" şi îi încredinţase conducerea Direcţiei Bunurilor din Ministerul Afacerilor Interne. Ţigan să se împuşte, mai rar s'a văzut. Marin Jianu s'a făcut mititel şi a aşteptat, doi ani în puşcărie ce-i drept, dar, n'a aşteptat degeaba. Şi-a adus aminte de el Alexandru Drăghici, astăzi unul din cei 15 care fac parte din organul suprem de conducere, Comitetul Executiv al C.C. al P.C.R. ului. Reabilitat, Marin Jianu a fost făcut director al lagărelor de muncă dela minele de aur; i s'a încredinţat apoi conducerea unor lagăre de muncă din Dobrogea. In ultimul timp a fost readus la Bucureşti, în administraţia centrală M.A.I. De făcut chefuri face chefuri tot ca înainte, după femei însă aleargă mai puţin. Nu-l mai ţine cureaua! Marin Jianu este astăzi directorul tuturor coloniilor de muncă (NN. Firmă nouă la aceiaşi dugheană) aparţinând Ministerului Afacerilor Interne, direcţie care se află instalată la Otopeni. Alt spectacol, aceiaşi actori.

◇ **Restricţiuni în traficul frontalier.** — Din cauză că un foarte mare număr de persoane care obţinuseră viză pentru Jugoslavia, au ales definitiv libertatea, autorizaţii de trecerea frontierii nu se mai elibereaza acum decât la acei care dovedesc că au rude de gradul 1 în Jugoslavia.

◆ **Sfârşitul lui Gheorghiu-Dej.** — In ultimul timp circulă tot mai insistent zvonul că Gheorghiu-Dej nu a murit de moarte naturală, ci a fost otrăvit.

◆ **Ţăranii urăsc de moarte regimul.** — La asemenea constatare au ajuns toţi acei care s'au ostenit să se abată din circuitele turistice, care au vizitat sate şi au stat de vorbă cu ţărani. Ce sentimente poate oare avea ţaranul pentru regim când, **pentru două zile de muncă, el primeşte un kilogram de grâu?**

◆ **Românii în Uniunea Sovietică.** — Un oarecare **Rubin Udler,** specialist în lingvistică „moldovenească" şi profesor la Chişinău, publică în „Revue de Linguistique Romane" (N-os 117/118, Janvier-Juin 1966) un articol intitulat „Les tâches et les **particularités** de l'Atlas Linguistique Moldavo régional." In legătură cu întocmirea numitului atlas lingvistic „molodovenesc", Rubin Udler spune că cercetările nu s'au limitat numai la teritoriul Republicii socialiste sovietice Moldova, ci la toate teritoriile sovietice cu populaţie „moldovenească".

Iată ce spune Rubin Udler:

„Cele 240 localităţi de **anchetat** se găsesc în Republica socialistă sovietică a Moldovei, în Republica socialistă sovietică a Ucrainei (regiunile Transcarpatice, Cernăuţi, Odessa, Nikolaev, Kirovograd, Dniepropetrovsk, Zaporoje, Donetsk şi Lugansk), în Republica socialistă sovietică autonomă **Abkhazia,** în Republica socialistă sovietică a Rusiei (regiunile **Krasnodar, Primorsk şi Omsk, toate trei în Siberia),** în Republica socialistă sovietică a **Kazachiei** (regiunea **Aktubinsk)** şi în Republica socialistă sovietică a **Kirghiziei.**"

◆ **Moartea Generalului Potopeanu.** — In ziua de 14 iulie 1966, la Cimitirul Bellu Militar din Bucureşti, a avut loc înmormântarea creştinească a Generalului Oheorghe Potopeanu. Distins ofiţer de artilerie, defunctul a fost mult timp instructor şi profesor la şcolile de ofiţeri ale acestei arme. In 1941, la trecerea Prutului şi în bătălia dela Odesa, Generalul Potopeanu a fost comandantul Diviziei 1 Grănicieri.

◇ **Un nou oraş.** — La 40 km nord/est de Turnu Severin, pe Valea Motrului, între comunele Broşteni şi Ploştina, în regiunea unor bogate zăcăminte de lignit, un centru muncitoresc a fost declarat oraş, primind numele de **Motru.** Pentru moment, Motru are doar 5000 suflete, câteva clădiri administrative şi aproximativ 15 blocuri de locuit, fiecare bloc a câte 4 etaje. Până în 1970, regimul intenţionează să ridice populaţia oraşului Motru la 50.000 locuitori. Au fost aduse aci familii de minieri din toate regiunile ţării, chiar şi familii maghiare care locuiseră până acum la Petroşeni şi în alte centre miniere, aceste familii ungureşti reprezentând aproape 20% din populaţia actuală a noului oras.

◇ **Ştefan V. Bârsan,** fost casier al Băncii Naţionale a României, cunoscut sportiv şi fost jucător în echipa naţionala de rugbi, a încetat subit din viaţă în ziua de 5 iulie 1966 la Bucureşti şi a fost inhumat joi 7 iulie, după ultima-i dorinţa, în prezenţa unui mare număr de prieteni şi de colegi, la Mânăstirea Cernica. Ştefan Bârsan, care cu puţin înainte împlinise 57 de ani, era doctor în ştiinţe economice şi aparţinuse, ca ofiţer de rezervă, Regimentului 2 Călăraşi.

Unde se vede că nu s'a schimbat nimic

ГОСУДЕРСТВЕННОЕ ПРЕДПРИЯТИЕ
для внешней торговли
Бухарест, Б-вар 6 Марта 42
Телефон: 15.34.33; 15.70.17

In materie de petrol şi de benzină, corespondeţa oficială între centrala de export din Bucureşti şi firmele din Republica Federală Germană se face şi astăzi (iulie 1966) pe hârtie şi plic cu antet în limba rusă, astfel cum se poate constata din fotocopia de mai sus.

La Aachen, unde Căpitanul Epure, în competiţiune cu cei mai buni călăreti din lume, reuşise să obţină în 1938 primul loc, în cadrul concursului internaţional hipic, care a avut loc în primele zile din iulie 1966, a concurat şi o echipă militară reseristă. Echipa aceasta a făcut figură destul de bună, dar a fost departe de a fi la înălţimea echipelor româneşti din perioada 1933—1941, cu toate că actualul antrenor este unul din vechii echipieri, fost instructor de călărie la Sibiu, Colonelul în rezervă **Andrei.** Compunerea echipei din 1966 a fost următoarea: Maior Mihalcea Nicolae, Maior Molnar Iosif şi Maior Velicu Dumitru, toţi aparţinând unor unităţi de infanterie M.F.A. şi Locotenent-major Pinciu Vasile, aparţinând unei unităţi M.A.I. Stilul de călărie al ultimului este căzăcesc. După părerea noastră din toţi cei patru, singurul de clasă internaţională este Maiorul Mihalcea Nicolae, originar dinj udeţul Buzău. In fotografia de faţă: Maiorul Mihalcea Nicolae cu iapa Dana.

> *„Deci şi acest neam românesc până au fost dragoste în mijlocul lor, Dumnezeu încă au fost cu dânşii că nu i-au călcat pe dânşii alte limbi străine, ce au făcut multe vitejii şi au trăit în bună pace."*
>
> **RADU GRECEANU**
> (Cronica din 1707)

UNIREA FACE PUTEREA

Parastas pentru eroii români căzuţi în războiul de dezrobire

La 22 iunie 1966, când s'au împlinit 25 de ani de când trupele române au primit ordinul să treacă Prutul, din iniţiativa Acţiunii Creştine Sociale Române şi a luptătorilor de front români aflaţi astăzi în Germania, a fost organizat la München un parastas, pentru odihna sufletelor celor 437.000 de ostaşi români căzuţi în luptă şi pentru odihna sufletului Comandantului de Căpetenie al Armatei Române, Maresalul Ion Antonescu. Biserica Sfântului Nicolae am Gasteig a fost plină. Drapelul nostru naţional străjuia în faţa altarului.

Slujba parastasului a fost oficiată de Prelatul Mons. Octavian Bârlea, răspunsurile liturgice fiind date de corul condus de Monseniorul Vasile Zăpârţan.

In asistenţă, a fost remarcată prezenţa generalilor şi ofiţerilor germani, în ţinută de ceremonie şi purtând decoraţii de război româneşti. Printre ei: Generalul de Corp de Armată Hubert Lanz, reprezentând toate unităţile trupelor de munte germane, General de Divizie Martin Unrein, fostul comandant al Diviziei a 14-a Blindată, divizie care a luptat alături de trupele române la Don şi la Stalingrad, Colonelul Freiherr von Hochhausen und Hochhaus, fost instructor la Şcoala de Artilerie din Piteşti şi apoi ataşat comandamentului Corpului 5 Armată român la Don, delegaţi ai formaţiunilor de artilerie de asalt, delegaţi ai diviziilor germane care au luptat în Crimeea, precum şi membrii familiei a doi ofiţeri germani căzuţi la Iaşi cu câteva zile înainte de capitularea din 23 august 1944.

După slujba religioasă, în limba română, şi în numele ACSR, a vorbit d. General Ion Gheorghe, omagiind memoria celor căzuţi şi făcând un foarte real portret al Mareşalului Antonescu. Vorbind în limba germană, d. Ion V. Emilian a adus prinosul de recunoştinţă al combatanţilor români pentru jertfa camarazilor lor germani, aliaţi ai Germaniei şi voluntari provenind din toate ţările europene care au căzut în lupta comună şi pentru acelaş crez.

Masiva participare germană la această manifestaţie şi-a găsit expresiunea şi în extrem de numeroasele mesagii sosite cu această ocazie. Printre acei care au ţinut să trimită adeziunea lor, menţionăm pe următorii: Generalul de Corp de Armată Maximilian Fretter-Pico, fost comandant al Armatei a 6-a, General de Corp de Armată F. W. Hauck, Generalul de Divizie Graf von Hülsen, fost comandant al unei divizii germane care intrat în compunerea Corpului 3 Armată român, Colonelul Steglich, purtător de cuvânt al celor decoraţi cu Crucea de Cavaler a Crucii de Fer, Dna Hanna Jaenecke văduva regretatului General de Armată Jaenecke, fost comandant al trupelor germano- române în Crimeea, Comandantul Garnizoanei München (actuala armată germană) etc.

Iată scrisoarea trimisă de d. General M. Fretter-Pico: „Berlin 18 iunie 1966.

Spre marea mea părere de rău nu pot participa la serviciul religios de mulţumire şi de recunoştinţă pentru soldaţii români căzuţi în luptă şi pentru Mareşalul Ion Antonescu. In ziua de 22 iunie gândurile mele vor fi la Dvs, **în amintirea vitejilor ostaşi români pe care i-am avut sub comandă şi în calitatea mea de Cavaler al Ordinului Mihai Viteazul.**

M. Fretter-Pico
General de Artilerie"

Ziua Independenţei la Sao Paulo

Românii din Sao Paulo au sărbatorit şi în acest an cu fast deosebit Proclamarea Independenţei. Duminică 15 mai 1966, din iniţiativa celor 3 organizaţii româneşti locale — C.A.E.R., Societatea Culturală Româno-Braziliană şi Societatea Ortodoxă Română Sf. Treime — s'a depus o coroană, cu lentă tricoloră, la monumentul Independenţei Braziliei. Purtătorii coroanei au fost dnii: Căpitan Botescu Alexandru şi Locot. Dimitriu Ion. In fruntea coloanei de compatrioţi şi de prieteni ai României care urma după cei doi purtători ai coroanei, a ţinut să mărşăluiască chiar delegatul Forţei Publice Braziliene, d. Colonel Ademar. Solemnitatea depunerii coroanei a avut loc în prezenţa unei gărzi de onoare braziliene, în ţinută de paradă, precum şi în prezenţa a 7 delegaţii de grupuri naţionale cu drapelele respective: Croaţia, Ucraina, Slovacia, Rusia Albă, Bulgaria, anti-comunştii cubani şi cazacii liberi. La ora 11, în capela bizantină a Institutului Sf. Olga, C. S. Părintele Petru Balint a oficiat un Te-Deum. La această slujbă religioasă au participat şi reprezentanţii autorităţilor braziliene, civile şi militare, precum şi d. dr. Rosalvo Florentino de Souza, redactorul ziarului „A Gazeta".

Adunarea comemorativă, care a urmat după slujba religioasă, a fost deschisă de d.avocat Gh. Popescu, preşedintele Societăţii Culturale Româno-Braziliene din Sao Paulo. A vorbit apoi d.avocat Nic. Iancu-Păltinişanu, secretarul general al organizatiei C.A.E.R., care a dat citire unei moţiuni a consiliului municipal al oraşului Sao Paulo, moţiune cu privire la aniversarea zilei Indepentenţei României. In cadrul acestei impunătoare reuniuni au mai luat cuvântul: d. Bohdan Bilynsky, în numele Frontului de Eliberare al Popoarelor Subjugate de Comunism, d. Gonzales Simon, în numele exilaţilor din Cuba, Maica superioară a Conventului Sf. Olga şi d. dr. Rosalvo Florentino de Souza. Cuvântul de încheere a fost rostit de d. avocat Nic. Iancu-Păltinişanu. După reuniune, prin grija Comitetului de doamne al Comunităţii române, un bogat bufet a stat la dispoziţia oaspeţilor. Cotidianul „A Gazeta„, în ediţia de marţi 17 mai 1966, a publicat un lung reportaj despre această manifestaţie, precum şi un comentar cât se poate de favorabil cauzei româneşti. Ceremonia depunerii coroanei a fost filmată.

„Era brav atunci românul... Patrie şi independenţă nu erau vorbe deşarte pentru dânsul. Se lupta cu bărbăţie, căci se lupta pentru, pământ şi vatra sa... O vorbă şi ţara era în picioare; şi trebuia să triumfe, căci poporul se lupta pentru independenţa lui."

NICOLAE BALCESCU
(„Trecutul şi prezentul")

Comemorarea lui Coşbuc la Sao Paulo.

In cadrul „Anului Coşbuc", Societatea Culturală Româno-Braziliană din Sao Paulo a dat în seara zilei de 10 iunie 1966 o serată comemorativă, marcând astfel începutul manifestaţiilor pe care Comunitatea Română din marele oraş brazilian le-a programat cu prilejul împlinirii unui veac dela naşterea marelui nostru poet. Această primă serată comemorativă a vut loc în salonul de iarnă al Clubului Transatlantic, în prezenţa unei numeroase şi selecte asistenţe. În cuvântarea de deschidere, d. avocat G. Popescu a subliniat iniţiativa tânărului şi inimosului profesor Basil Lapadat din Statele Unite, iniţiativă care a fost hotărîtoare la realizarea „Anului comemorativ Gheorghe Coşbuc". Despre viaţa şi opera poetului, a vorbit apoi d. Nic. Iancu-Păltinişanu, citind şi texte din Coşbuc pe care dsa le-a tradus în limba portugheză. A luat apoi cuvântul d. dr. Vicente Souza e Silva, care a omagiat activitatea compatrioţilor noştri din Sao Paulo. **„Prin serbările şi reuniunile organizate de ei — a spus d. Souza e Silva — în decursul anilor, s'au pus, aci la Sao Paulo, trainice temelii pentru o adevărată prietenie româno-braziliană."**

In legătură cu această serată comemorativa, menţionăm şi originala placă confecţionată din flori şi plante tropicale de către d. Dan Boghiu, placă ce a împodobit salonul în care a avut loc festivitatea şi pe care sta scris, cu litere din flori: „Gheorghe Coşbuc 1866—1966".

Activitatea Episcopilor Români în Exil.

Ca în fiecare an, PSS Episcopul Vasile Cristea, şi de data aceasta, la sfârşitul lui aprilie, a purces la drum spre a vizita, rând pu rând, coloniile româneşti din Europa. La Milano, PSS a fost primit de Parintele **Mircea Clinici,** de numeroşi compatrioţi stabiliţi aci, precum şi de foarte mulţi italieni din România ce se simt încă legaţi de ţara şi de neamul nostru. La Madrid, unde parohul catolicilor români este Pr. **Emilio Orduna,** în lipsa Pr. Alexandru Mircea care, după o lungă boală, se află acum în convalescenţă, întâlnirea dintre PSS Episcopul Cristea şi **PSS Episcopul Teofil Ionescu, ierarhul ortodocşilor români din Canada şi din Europa occidentală,** a fost prilejul unei reconfortante manifestaţii de frăţie românească. In timp ce PSS Vasile Cristea oficia Liturghia, PSS Teofil Ionescu a recitiat Crezul, Tatăl Nostru şi Cuminecarul. La sfârşitul Liturghiei, arhiereii români s'au îmbrăţişat în faţa altarului şi au salutat individual pe credincioşi, unul prezentând crucea spre sărutare, iar celălalt distribuind pâinea binecuvântată. Tot la Madrid, PSS Vasile Cristea a vizitat pe Nunţiul Apostolic şi pe Arhiepiscopul Madridului, cărora le-a expus situaţia religioasă din ţară, precum şi situaţia exilului românesc. In apropiere de Bilbao, în mănăstirea asumpţionistă **Elorrio,** la slujba oficiată de PSS Vasile Cristea, răspunsurile liturgice au fost date **în limba română** de întregul colegiu asumpţionist, superiori, profesori şi elevi.

La Bruxelles, slujba în ziua Înălţării a fost concelebrată, alături de PSS Cristea, de Pr. Gherman, confesorul compatrioţilor noştri din Belgia şi de Părintele **Elens,** S.J., profesor la Facultatea de Teologie din Namur. Si aci, un admirabil cor belgian **a dat răspunsurile în limba română.** In ziua de 22 mai 1966, PSS Cristea a oficiat o liturghie pentru Colonia Română din Bruxelles, anume în Biserica Redemptoriştilor.

La **Viena,** în Biserica Sfintei Familii, al cărui paroh este Pr. Adolf Botkovski din Gura Humorului (NN. Mama C. Sale este romăncă din neam de răzeşi), PSS a oficiat slujba religioasă, asistat fiind de Pr. Ulpiu Bârlea, şeful Misiunii Române Unite din Austria, precum şi de un preot ucrainian. Răspunsurile liturgice au fost date de corul românesc din München, sub conducerea Monseniorului Zăpârţan. In după amiaza aceleiaşi zile a avut loc o recepţie în onoarea Prea Sfinţitului, recepţie la care au participat atât compatrioţi cât şi prieteni austriaci.

In drum spre München, PSS Vasile Cristea s'a oprit la **Linz** şi la **Salzburg,** unde a vizitat pe puţinii români care se mai află în aceste localităţi.

In ziua de 5 iunie 1966, în Biserica Sfântului Nicolae din München, asistat fiind de Monseniorul Octavian Bârlea, Pr. Flaviu Popan şi Pr. Ulpiu Bârlea, PSS Vasile Cristea a o oficiat o liturghie solemnă comemorativă pentru Mitropolitul Vasile Niculescu, dela a cărui moarte se împlineau 25 de ani. Răspunsuile liturgice au fost date de corul condus de Monseniorul Zăpârţan. In după masa aceleaşi zile, la recepţia dată în onoarea Prea Sfinţitului au participat aproape 80 de compatrioţi din München şi împrejurimi. In fruntea unui impunător grup de credincioşi purtând frumoase costume naţionale, PSS Episcopul Cristea a participat şi la procesiunea „Corpus Domini", procesiune care are loc în fiecare an la München şi la care asistă două sute de mii de spectatori.

Duminecă 12 iunie 1966, a oficiat slujba la Freiburg, slujbă la care a participat şi Părintele Emil D. Popa, împreună cu toţi credincioşii ortodocşi din localitate.

La Paris, **în catedrala „Notre Dame"**, PSS Vasile Cristea a oficiat o liturghie pontificală, duminecă 19 iunie 1966, concelebranţi fiind Mons. Gheorghe Cosma, Pr. Petre Gherman şi Pr. Goia. Răspunsurile liturgice, într'o impecabilă formă, au fost date de corul condus de emeritul nostru compozitor **Traian Popescu.**

● La Congresul Internaţional pentru Apărarea Civilizaţiei Creştine, congres care a avut loc la Lisabona şi care a fost inaugurat în prezenţa Preşedintelui Republicii Portugheze, a Cardinalalului-Patriarh al Lisabonei, a ministrului de externe al Portugalei, cât şi a altor personalităţi de seamă portugheze şi străine, **România a fost reprezentată de PSS Episcopul Teofil Ionescu,** păstorul credincioşilor ortodocşi români din Europa occidentală. In cadrul acestui congres, Prea Sfinţia Sa a prezidat chiar o importantă şedinţă şi a ţinut o cuvântare care, prin caracterul ei excepţional, a produs adâncă impresie atât asupra ascultătorilor, cât şi asupra opiniei publice din Portugalia şi din Spania, ziarele iberice publicând şi comentând această cuvântare. Afară de aceasta, PSS Episcopul Teofil Ionescu a acordat un interview cotidianului spaniol „Ya", interview care a fost publicat în ediţia din 7 mai 1966. Săptămânalul „El Espanol" a publicat un reportaj, pe trei pagini, despre activitatea misionară a Prea Sfinţitului Episcop Teofil Ionescu.

Culegătorul nostru de limba română fiind grav bolnav, apariţia acestui număr a fost mult întârziată. Cititorii noştri sunt rugaţi să ne ierte şi să aibă înţelegere. Până acum am avut de luptat cu tot felul de greutăţi, se pare însă că vom avea de înfruntat greutăţi şi mai mari. Românii sunt rugaţi să ne sprijine!

Orice sumă de bani destinată ziarului rugăm a se trimite la următoarea adresă:
Bankgeschäft OTTO DIERKS & Co.
8 München 2 – Marienplatz 28
Kto.-Nr. 59 555 PSchA München,
cu menţiunea:
für STINDARDUL, Konto-Nr. 2 277

ACRA: un an dela înfiinţare

La 15 mai 1966 împlinindu-se un an dela înfiinţarea Asociaţiei Culturale a Românilor din Anglia, comitetul executiv al acestei asociaţii, comitet prezidat de d. Ion Raţiu, a editat o interesantă dare de seamă din care reese că, în primul ei an de activitate, ACRA a întreprins o serie de acţinuni în favoarea cauzei româneşti. In afară de reuniuni publice, prin scrisori adresate unor personalităţi britanice şi ziarelor de mare tiraj, ACRA a atras atenţia asupra următoarelor probleme: 1. Situaţia reală a bisericilor din România. 2. Deportările populaţiei româneşti din Basarabia şi din Bucovina de Nord. 3. Memoriu adresat dlui George Thomson, ministru de stat la Forreign Office, în legătură cu vizita celor 7 deputaţi britanici în RSR (Nerespectarea Drepturilor Omului de către guvernul din Bucureşti). 4. Chestiunea Transilvaniei şi propaganda şovinistă maghiară (Afirmaţiile incorecte şi tendenţioase făcute de Lady Judith Listowel la B.B.C). 5. Situaţia economică şi politică actuală în România şi în Răsăritul Europei şi relaţiile cu Uniunea Sovietică (Conferinţă ţinută în cadrul asociaţiei de Sir Victor Raikes, K.B.E., fost membru al Parlamentului şi vechi prieten al României), 6. Intervenţie făcută pe lângă Ministerul de Externe britanic pentru a obliga guvernul din Bucureşti să respecte obligaţiile tratatului de pace din 1947. 7. Scrisoare deschisă a dlui Ion C. Vorvoreanu către săptămânalul „Spectator", drept răspuns la o scrisoare a dlu Malcolm Rutherford. 8. Scrisoare adresată dlui Couve de Murville cu ocazia vizitei acestuia în România. 9. Problema României ridicată în Camera Comunelor de către deputatul conservator Sir William Teeling, membru al Comitetului de Onoare al Asociaţiei Culturale a Românilor din Anglia. In încheere trebue să amintim şi emoţionanta cuvântare pe care a tinut-o, în limba română, Părintele Austin Treamer A.A., cu ocazia comemorării Unirii Principatelor: „Românii Va veni ziua când, din nou, la Bucureşti, la Iaşi, la **Chişinău, la Cernăuţi,** la Cluj, la Oradea, la Beiuş, la Timişoara, la Lugoj, la Alba Iulia, pretutindeni şi din nou **la Blajul istoric,** se vor aduna mii şi mii de Români care vor preamări pe Bunul Dumnezeu pentru eliberarea ţării **de sclavia străină** şi se vor devota binelui obştesc al Neamului. Iubiţii mei prieteni, priviţi viitorul cu încredere, cu perseverenţă, cu ajutorul Atotputernicului. Niciodată să nu uitaţi lozinca voastră care trebue să vă lumineze şi să vă cârmuiască: Nihil sine Deo — Nimica fără Dumnezeu."

« . . . CELUI QUI CROYAIT AU CIEL, ET CELUI QUI N'Y CROYAIT PAS . . » (Aragon)

Un ingenieur d'une République Populaire, que je ne nommerai pas, envoyé récemment en mission à Paris, et à qui je demandais: «Que penseton dans votre pays de la politique du général De Gaulle, me répondit à mon grand étonnement:»

«Votre Président est pour nous incompréhensible. Lorsqu'il tend la main aux dirigeants des democrates de l'EST, ce n'est pas dangereux pour vous Euopéens libres. . . . Au contraire nous applaudissons chaque accord, chaque contrat commercial passé avec la France. . . . Ce sont autant de fenêtres ouvertes sur l'avenir et la liberté.

Mais lorsque nous apprenons que le général De Gaulle, dépassant les frontières des pays satellites va conférer à Moscou avec ceux que depuis vingt ans nous tiennent dans leur orbite, et nous exploitent, nous sommes inquiets, très inquiets . . . Si il s'entend avec nos maîtres, nous n'en sortirons jamais . . .»

Monsieur Couve de Murville serait fort surpris d'apprendre l'impopularité que le voyage du général à Moscou attire à la France dans les pays au-delà du rideau de fer . . . D'autant plus surpris que certains réfugiés des pays de l'Est, bien que mieux informés, semblent être moins clairvoyants qu'on ne l'est à Budapest, à Prague ou à Bucarest . . .

Ainsi en témoigne le récent communiqué rédigé par les Hongrois Libres réfugiés à Paris et rassemblés à l'Hôtel Lutétia, le 17 juin 1966:

«Les Hongrois Libres saluent à l'occasion du 18 juin celui qui fut, lui aussi dans l'exil, le Chef prestigieux de la France Libre, le général De Gaulle, et lui expriment à la veille de son départ pour Moscou toute leur confiance et leur immense espérance pour une amélioration sensible du sort de leur malheureux pays occupé depuis plus de 20 ans par l'Armée Rouge, et pour que bientôt une Hongrie Libre et indépendante retrouve sa place et sa mission historique dans une Europe Unie.»

«Ils souhaitent enfin que le Xème anniversaire de la Révolution hongroise de 1956 puisse être commémoré cette année à travers le monde et notamment en France avec une dignité et un éclat particulier.»

Craignons que les Hongrois ne reviennent bien vite de leurs illusions . . . Le jour n'est pas éloigné où toute évocation de la tragédie de Budapest sera interdite en France pour ne pas déplaire aux maitres du Kremlin, comme est désormais interdite aux Invalides la céremonie du KELLY Memorial . . .

Bertrand

Document la dosarul asasinilor

(urmare din pag. 3)

început, conform ordinului de operații alcătuit dinainte, sub conducerea partidului comunist, acțiunea împotriva ocupanților, blocînd obiectivele hitleriste pentru a le asalta și lichida.

În condițiile în care trupele hitleriste pregăteau cu febrilitate atacarea și ocuparea Bucureștiului, transportarea fostului guvern antonescian de la palat și asigurarea pazei lui în cea mai deplină conspirativitate erau o necesitate imperioasă, o acțiune de mare răspundere și, în același timp, destul de dificilă. Atît palatul cît și noul guvern nu-și puteau lua o astfel de răspundere. Ei au apelat la partidul comunist, ca singurul în măsură să rezolve pe deplin această problemă.

Conform planului și măsurilor luate de partid, a intrat în acțiune o grupă a formațiunilor de luptă patriotcie, **condusă de tovarășul Emil Bodnaraș** și alcătuită din Mladin Ștefan, Prosan Nicolae, Dumitrescu Nicolae, Dinuț Ilie, Miroiu Ioan, Maghian Ion, Iliescu Vasile și doi militari dintr-o unitate de aviație din București.

Mi-a rămas vie în memorie atitudinea dîrză a acestui mănunchi de patrioți. Prezența lor la palat a avut o influență pozitivă asupra regelui și anturajului său și, cum declară I. Mocsony-Styrcea, „... **ne bazam pe tot concursul neprecupețit al organizației paramilitare comuniste** (este vorba de formațiunile de luptă – n. a.) pentru apărarea palatului și ocuparea ministerelor în cazul rezistenței unora, în special a Internelor".

Modul ingenios în care a fost organizată și s-a desfășurat transportarea celor arestați, precum și deținerea lor într-un loc sigur au chezășuit reușita acestei acțiuni de mare răspundere.

Intrarea în palat s-a făcut în mod discret. Formațiunea patriotică și-a completat armamentul și muniția din capturile făcute de la gărzile celor doi antonești. Pînă în momentul transportării celor arestați, formațiunea patriotică a luat măsuri de asigurare a pazei acestora. Pentru reușita acțiunii de transportare au fost folosite trei mașini. În față era o mașină mică a comandamentului formațiunilor de luptă patriotice, la mijloc se afla mașina cu care se făcea aprovizionarea batalionului de gardă, un fel de dubă închisă, iar în spate o altă mașină mică a partidului.

Cei arestați au fost scoși din locurile de detențiune, bine încadrați și supravegheați cu cea mai mare atenție, pentru a fi zădărnicită orice încercare de evadare. Patrioții aflați în mașinile din față și spate erau gata să intervină în orice moment dacă situația o impunea.

Strecurîndu-se pe căi lăturalnice, mașinile au ajuns cu bine la capătul călătoriei, la casa conspirativă a partidului din cartierul Vatra Luminoasă, unde au fost luate noi măsuri de pază și siguranță. **Formațiunea patriotică, întărită cu cadre de partid, a asigurat paza permanentă a celor arestați. Ea a fost aprovizionată cu noi cantități de armament, muniție și alimentată cu provizii.**

Modul judicios în care partidul comunist a organizat și desfășurat această acțiune a asigurat succesul ei deplin. Pînă în ziua ridicării lor de către comandamentul sovietic – fapt ce a avut loc după 17 zile de la data arestării –, **în afara conducerii partidului comunist nimeni n-a cunoscut locul de detențiune al căpeteniilor fasciste. Acest loc n-a fost cunoscut de către anturajul regelui, nici chiar de către Sănătescu, președintele Consiliului de Miniștri, care, la cererea reprezentantului comandamentului sovietic de a i se spune unde se afla fostul guvern antonescian, acesta l-a sfătuit să se adreseze conducerii partidului comunist, singura în măsură să cunoască acest fapt.**

Posibilitatea executării unui atac hitlerist asupra Capitalei, și în primul rînd asupra palatului, a pus problema părăsirii acestuia de către rege.

După cum am aflat ulterior, această problemă fusese analizată dinainte de partidul comunist. În discuțiile purtate pe această temă la palat, în noaptea de 23 august 1944, reprezentantul partidului comunist a propus un plan concret, față de care regele a fost foarte mulțumit. În acele condiții, partidului comunist nu-i erau indiferente soarta regelui, căderea lui în mîinile hitleriștilor. Pe de altă parte, prezența regelui la palat și poziția lui șovăitoare în probleme importante, cum a fost, de pildă, atitudinea sa privitoare la „retragerea" trupelor hitleriste, puteau avea o influență nefastă asupra desfășurării evenimentelor.

Curînd după miezul nopții, un convoi de mașini părăsi palatul și străbătu străzile orașului, îndreptîndu-se spre locul care să pună în siguranță pe rege. Păstrez vie în memorie imaginea Capitalei cuprinsă de clocotul luptei împotriva cotropitorilor. Cu armele în mîini, ostașii împresuraseră obiectivele hitleriste, păzeau podurile, intersecțiile, controlau circulația, somînd și dezarmînd pe hitleriștii întîlniți pe străzi. Populația continua să-și manifeste entuziasmul și adeziunea față de marele eveniment, pregătindu-se de luptă împotriva cotropitorilor. La Bragadiru am întîlnit coloane ale trupelor noastre care se îndreptau spre Capitală. Ostașii erau însuflețiți de dorința de a da cît mai repede piept cu dușmanul cotropitor.

Părăsirea inopinată a palatului și-a dovedit, în scurt timp, rațiunea. În decursul aceleiași dimineți, cu puțin înainte de amiază, hitleriștii au bombardat cu sadism Capitala. Prima lor țintă a fost Casa Nouă a Palatului regal pe care au distrus-o pînă în temelii, avariind și palatul. Numeroși soldați din garda palatului au fost răniți, dintre care 18 și-au pierdut viața. Departe de pericolul bombelor, convoiul a trecut prin Roșiorii de Vede, Craiova, Tg.-Jiu și a poposit, în noaptea de 24 august, în localitatea Valea Sadului, continuîndu-și dimineața drumul spre localitatea Dobrița. Ajunși la capătul călătoriei, am fost cazați în locuința colonelului de artilerie Petre Petrescu, fost prefect și deputat de Gorj, un om cu vederi democrate. **Această locuință fusese vizată de partidul comunist pentru a fi folosită în timpul evadării cadrelor de bază ale partidului din lagărul de la Tg.-Jiu.** La cererea organizatorilor evadării, proprietarul ei o oferise cu plăcere, dar atrăsese totodată atenția că nu prezenta condițiile necesare unei astfel de acțiuni conspirative pentru un timp mai lung. Pentru adăpostirea regelui însă ea era corespunzătoare. Mica localitate, pitulată între munți, a dat posibilitate organizării unei paze sigure, care ar fi zădărnicit orice încercare a hitleriștilor de represalii. La dispoziția noastră, pentru apărarea vieții regelui, aveam unitățile Diviziei 5 cavalerie, de sub comanda generalului Ilie Antonescu, dislocate în zona Filiași-Țînțăreni.

În această localitate am stat pînă la 16 septembrie, cînd regele s-a reîntors în București. În această perioadă el a continuat să se ocupe cu îndeletnicirile lui obișnuite. El era informat prin I. Mocsony-Styrcea, noul mareșal al palatului, de cele ce se petreceau în țară.

În acest imp, poporul român, forțele insurecționale au obținut succese hotărîtoare în lupta pentru eliberarea patriei de sub jugul fascist. În numai trei zile de lupte grele, Capitala țării a fost complet eliberată; grupul principal de forțe hitleriste aflat în zona Băneasa, Otopeni, Pipera a fost nimicit. Prin luptă eroică, plină de sacrificiu, Armata română și formațiunile de luptă patriotice, cu sprijinul larg al maselor populare, au eliberat, pînă către sfîrșitul lunii august, partea centrală, de sud-est și sud-vest a țării, înscriind o pagină glorioasă în cartea de aur a patriei.«

Românii să judece

... Interesant și foarte nou, a fost de data aceasta cât de insistent a intervenit Mussolini pentru o înțelegere cu Uniunea Sovietică. „A învinge Rusia, mi se pare imposibil – spuse el textual – și deaceea este mai bine să se închee o pace de compromis în Est pentru a avea mână liberă împotriva Vestului."

Exact de părere contrară a fost Antonescu care sosi două zile după plecarea lui Mussolini, la 12 aprilie 1943, la Kleesheim. **„Toate forțele împotriva Estului" așa a fost părerea lui.** În consecință, el a susținut să se închee pace cu puterile occidentale.

PAUL SCHMIDT: „Statist auf diplomatischer Bühne", la pag. 552.

Suntem născuți dintr'un imens și răsunător, peste veacuri, triumf. Mărturie vie, indiscutabilă, irefutabilă este și astăzi și va fi deapururi Columna lui Traian.

De 20 de veacuri stăm înfipți și neclintiți în stâncile Carpaților, după cum de 20 de veacuri stă Traian înfipt și neclintit în stânca Romei.

De atâta vreme și nu de mai puțin, privim de pe culmile Carpaților cu mândrie și cu încredere, spre zările îndepărtate, după cum de tot atâta timp Traian privește spre Roma în zări îndepărtate, la opera lui...

Nici o furtună, nici o invazie, nici un cutremur, nici o ocupație păgână, nici o lovitură, oricât de nemeritată a fost ea, nu l-a clintit pe Traian de pe Columna pe care l-a așezat opera lui.

Nimic și nimeni nu a putut să clintească pe Români din Dacia Traiană.

Nimic și nimeni nu ne va putea smulge din ea.

Mulți au trecut pe acolo timp de 2000 de ani, noi am rămas.

Ca și Columna lui Traian, suntem unde am fost și rămânem unde suntem.

ION ANTONESCU
Mareșal al României, Conducător al Statului

Sowjetflotte als NATO-Beobachter

Nach übereinstimmenden Berichten westlicher Sachverständiger nimmt die Aktivität sowjetischer Seestreitkräfte in internationalen Gewässern ständig zu. Dies gelte im besonderen Maße für die Beobachtung und Kontrolle von NATO-Seemanövern. Dazu schreibt die angesehene französische Zeitung „Combat":

Gelegentlich der üblichen NATO-Manöver zur See ist es zu einer Art Tradition geworden, daß 24 Stunden nach Beginn dieser Übungen kleine sowjetische Schiffe erschienen und munter photographische Aufnahmen machten. Dieses Jahr erlebten die an den Manövern bei den Lofoten teilnehmenden Offiziere und Matrosen eine Überraschung; denn nach Aussage Admiral Sir John Frewens – Oberbefehlshaber der „Home Fleet" und Befehlshaber der Ostatlantik-Streitkräfte der NATO – wurden diese mysteriösen sowjetischen Schiffe zum ersten Mal von einem Kriegsschiff der Flotte Admiral Gorschkows begleitet.

Es gibt Anzeichen dafür, daß auch andere „unsichtbare" Einheiten des Arktischen Geschwaders sich am Sammelpunkt als „aufmerksame und stumme Beobachter" aufhalten. Das Arktische Geschwader besteht aus sechs Swerdlow-Kreuzern, zwei Tschkalows, fünfzig Zerstörern, sechzig Begleitschiffen und hundert U-Booten. Die übrigens jährlich immer bedeutsamere Präsenz der Sowjets ist ein Symptom des Wachstums der sowjetischen Seestreitmacht, die nach derjenigen der USA die bestausgerüstete ist.

Nach Angaben Admiral Martells, Direktor der Einsatzplanung der Unterwasserstreitkräfte der USA, hat die Moskauer Regierung jährlich 5 Mrd. $ für die Entwicklung von Unterwassergeschwadern eingeplant; alle Jahre würden etwa 10 neue Einheiten gebaut, wobei die meisten U-Boote durch Atomenergie angetrieben würden. Diese U-Booote, deren Tonnage den 2,5 Mill. Tonnen der sowjetischen Überseeflotte hinzuzurechnen sei (das Doppelte der britischen Marine), hätten es der Admiralität in Moskau ermöglicht, eine „force de frappe" aufzustellen, die den neuesten Typen der amerikanischen U-Boote gewachsen sei. Überdies sei die geringste Ortsveränderung dieser amerikanischen Einheiten dem Moskauer Hauptquartier der Sowjetflotte bekannt. (Dies versichert jedenfals Admiral Gorschkow.)

Berücksichtigt man osteuropäische Expertenberichte, kommt man zu dem Ergebnis, daß die Flotte in der Verteidigungsplanung Moskaus eine hervorragende Rolle spielen soll. Infolge der technischen Entwicklung kommt in der UdSSR der atomaren Abschreckung folgende Rangordnung zu:

a) Atom-U-Boote;

b) atomare Rüstung und

c) Atom-Raketen, die von Flugzeugen, Küstenbatterien und Überwassereinheiten abgeschossen werden.

Die grundsätzliche Zweckbestimmung jeder obengenannten Kategorie sei es vor allem, die „force de frappe" des Gegners entweder zur See oder auf deren Basen zu vernichten – und zwar ehe sie selbst zum Angriff übergehen können; zweitens wolle man den maritimen Nachschub ds Gegners unterbinden; drittens der strategische Nuklearangriff. Mit anderen Worten: Im Anfangsstadium wären die gesamten Operationen defensiver Natur, so daß zu ausgesprochenen Angriffshandlungen nur progressiv übergegangen würde.

Hundert sowjetische U-Boote kreuzten anscheinend im Pazifik, um im etwaigen Fall die Versorgung der US-Armee in Indochina zu behindern. Die Basis sowie der Ausgangspunkt dieser Einheiten befänden sich im Hafen von Petropawlesk.

Ein ehemaliger amerikanischer Bundesjustizminister über die Nürnberger Prozesse.

Thomas Campbell Clark ist seit 1949 Mitglied des Obersten Gerichtshofes der Vereinigten Staaten. Von 1945 bis 1949 war er Bundesjustizminister der USA und in dieser Eigenschaft auch der Vorgesetzte der amerikanischen Richter, die damals in Nürnberg amtierten.

Vor kurzem gab Thomas Campbel Clark, im Zusammenhang mit der Behandlung amerikanischer Flieger in kommunistischer, nordvietnamesischer Gefangenschaft, der kalifornischen Zeitung **„Union"** in San Diego ein Interview und sagte u. a.:

„In meinem Leben habe ich eine Anzahl von Fehlern gemacht. Es sind zwei darunter, die ich öffentlich gestehen möchte. Der erste war, daß ich anfangs des II. Weltkrieges an den Maßnahmen gegen die Japaner in Kalifornien beteiligt war. Mein zweiter Fehler war die Beteiligung an den Nürnberger Prozessen.

Was diese Prozesse anbetrifft, so haben sie überhaupt niemandem gedient. Ich bin der Meinung, daß das einzige, was diese Prozesse erbracht haben war, daß auf diese Weise die Machthaber anderer Länder – wie Castro z. B. – die Ermordung ihrer politischen Gegner mittels eines Prozesses entschuldigen konnten."

Ohne Kommentar!

Au murit în pribegie:
În ziua de 17 iunie 1966 la New York
Cornel V. Bianu
fruntaș al Partidului Național Țărănesc,
fost ofițer în Legiunea Voluntarilor Ardeleni și Bucovineni, pilot de război în timpul operațiilor împotriva armatelor lui Bela Kuhn;

În ziua de 7 iulie 1966 la Düsseldorf-Wersten
Protopresviterul Mitrofor Emilian Vasiloschi
Vicarul eparhial al Bisericii Ortodoxe Române din Germania;

În ziua de 2 august 1966 la Paris
Constantin Arsene
Directorul ziarului „Curierul Românesc", fost redactor al ziarului „Curentul".

Când auzi urlând lupii, nu sta să te gândești ce le-ai făcut, ci pune mâna pe armă!

O revoluție poate avea și alte urmări, dar cea mai sigură e: altă revoluție.

N. IORGA

Iată două exemplare din noua serie de vignete filatelice emise de Comitetul „România Liberă" din Spania. În interesul cauzei, prietenii noștri sunt îndemnați să răspândească cât mai mult aceste vignete. Ele pot fi procurate la următoarea adresă:

Trajano Popesco
Calle Villanueva 43, MADRID 1
(Spania)

Unterrichtssprache

Für die Reifeprüfungen, die am 17. Juni 1966 in ganz Rumänien begonnen haben, arbeiteten insgesamt 673 Kommissionen, darunter 636 für humanistische, Real- und andere Kategorien von Gymnasien und 39 für pädagogische Gymnasien und pädagogische Lehrinstitute.

Zusammenfassend waren von den 636 Reifeprüfungskommissionen für Gymnasien: **44 mit ungarischer Unterrichtssprache,** 5. mit deutscher, 7 mit rumänisch-**ungarischer,** 1 mit rumänisch-deutscher, 1 mit rumänisch-serbischer, 1 mit rumänisch-slowakischer, 1 mit **ungarisch**-deutscher, 1 mit **ungarisch**-ukrainischer und 575 mit rumänischer Unterrichtssprache.

Von diesen letzten 575 Kommissionen mit rumänischer Unterrichtssprache, hatten 34 Nichtrumänen zu Vorsitzenden, u. zw.: 12 Juden, **6 Ungarn,** 6 Deutsche, 4 Armenier, 3 Ukrainer, 2 Russen und 1 Serben. Die Zahl der Juden unter diesen Vorsitzenden, ist auf jeden Fall höher, doch wird ihre genaue Identifizierung durch Namensänderungen unmöglich gemacht.

Von den 39 Diplomprüfungskommissionen für die Lehrergymnasien und Lehrerinstitute waren: **4 mit ungarischer Unterrichtssprache,** 1 mit ukrainischer und 34 mit rumänischer Unterrichtssprache.

Unsere Redaktion ist im Besitz einer vollständigen Namensliste sämtlicher Kommissionen. Alle Nachfragen werden wir gerne beantworten.

Vive la Sibérie!

Dans un des ses innombrables discours bilingues, le général De Gaulle prétendit que «les Russes sont très populaires en France». Bien sûr: les chauffeurs de taxi, la tournée des grands ducs, les noms chers à tout Parisien de gauche – métro «Stalingrad», «Kremlin-Bicêtre». C'est à pleurer de joie dans son verre de vodka.

Le grand homme d'état a franchi ensuite, allègrement, les frontières de «son» Europe à lui – l'Oural. Il n'a pas hésité de célébrer l'envoûtement de la Sibérie. Libre à lui de croire que dans sa clientèle de l'hexagone il n'y a que des imbéciles, ignorant à la fois la géographie et l'histoire. Mais à nous, on ne nous la fait pas.

S i b é r i e – ce mot qui fait frémir d'horreur, tombeau de milliers d'innocents, sacrifiés par les tsars et les commissaires, te voilà dédouané. Imagine-t-on un chef d'état ... africain – à qui l'on pardonnerait tant – qui s'époumone en criant: vive la Santé, vive Fresnes, ou même, vive le bûcher de Montségur?

Changeons d'éclairage. Rolf Hochhuth a fait sa gloire et son beurre en reprochant à Pie XII s e s s i l e n c e s. Et si nous appliquions la même recette dramatique; un général-président vaut bien un pape. Charles De Gaulle a oublié l'élite de l'armée polonaise, massacrée par ses hôtes, à Katyn, les milliers de Baltes et de Roumains qui mènent une vie d'esclave pas très loin de l'endroit où il lançait ses belles envolées. Il y a là assez de matériel pour un autre «Vicaire».

Nous ne demandons pas ce que fait François Mauriac de sa conscience torturée par à coups; n'étant ni Nègres, ni Juifs, ni Hindous, nous n'avons pas droit à sa pitié. Dieu nous en garde, car ses larmes hypocrites sont de celles qui déshonorent le destinataire.

En revanche nous lisons, assez amusés, ces lignes dépitées du «Monde», qui s'en prend aux dirigeants du «pacte de Varsovie»: «ils ne disent mot de l'évolution intervenue ces derniers mois au sein de l'OTAN, et particulièrement du phénomène nouveau qu'a constitué l'action de la diplomatie françasie. Aucune référence n'est faite au général de Gaulle ni à son voyage à Moscou; il n'y a aucune allusion à un fait dont l'importance n'a pourtant pas dû échapper aux signataires: le retrait de la France de l'OTAN, avec l'évacuation par les troupes américaines d'un des principaux pays de l'alliance rivale».

Voyez-vous, très chers, avant d'aller à Moscou votre général a coupé toutes ses ammarres; il prétendit avoir les mains libres, elles le furent vides aussi. Les Soviets auraient été bien bêtes de proposer à payer un beau cadeau gratuit. N'ayant rien à offrir on ne peut prétendre d'avoir quelque chose en échange.

Ce ne fut pas là le seul tour de force de ce voyage «historique». En criant «vive la Sibérie!» le président de la République Française a également défini son camp: ce n'est pas celui des victimes du plus sanguinaires des impérialismes.

STINDARDUL

Il nous a compris

Au cours de son grand périple soviétique le général De Gaulle a été, à plusieurs reprises, profondément ému. S'agissant de la Russie, nous préférons garder la tête et le coeur froids.

«Le monde» nous informe que le visiteur, en rupture d'OTAN, «n'a pas hésité à employer le langage le plus chaleureux, célébrant l'amitié, voire l'alliance, et en tout cas l'union pour la paix 'de la France nouvelle et de la Russie nouvelle', évoquant avec les accents de Chateaubriand 'l'émotion venue du fond de l'histoire' qu'il éprouvait à visiter l'URSS», etc.

L'allusion littéraire est pour le moins malheureuse lorsqu'on connaît les retournements politiques du vicomte, excellent exemple de style mais non de caractère. Nous eussions préféré aussi que M. H. Beuve-Méry, comme le chef de l'état, se souvinssent plutôt de ce que disait Montesquieu sur la Russie. Les hyperboles auraient certes perdu de leur éclat et la cause de l'Europe, célébrée et trahie, eût été mieux servie.

Enfin, chacun est libre de choisir le haut lieu de ses méditations, l'Acropole ou le mont Lénine. Seulement, nous autres Roumains, avons ce curieux travers de ne jamais nous ébahir devant le charme de la Moscovie. Car nous avons, nous aussi, le droit de sentir les frissons «venant du fond de l'histoire». Et puisque nous sommes au chapitre des allusions savantes, faites discours et ovation, allons pour l'érudition.

Lorsque le Président de la République Française proclamait devant les étudiants de Moscou qu'ils travaillaient pour le monde entier (oh, oui! «c'est la lutte finale») – il ne se doutait pas que le curateur de cette université de 1755 à 1802 a été un Roumain, Mihai Herescu. Il figure sous son nom russifié de Heraskov dans la «Grande Encyclopédie Soviétique» (tome 46, deuxième édition p. 119) qui lui rend tous les honneurs. Le général ne savait pas non plus que le dernier professeur de Droit Romain de la capitale tsariste fut un autre Roumain, L. A. Casso. Après la révolution – faite «au prix de sacrifices et d'efforts gigantesques» – il n'y eut plus de Droit Romain, ni de Droit tout simplement. Pas plus que de Roumains en chaire. En revanche, ils se trouvent actuellement par milliers du côte du Kazakstan, pas très loin de Novosibirsk, dans la «steppe de la faim». Ils ont vraisemblablement travaillé aux cosmodromes que la délégation française a tant admirés. Enfin, lorsque M-me De Gaulle a pu regarder à loisir les trésors de la «Bibliothèque Lénine» on ne lui a certes pas fait savoir qu'elle le devait à un autre Roumain, N. Bantăş-Kamenski, qui le 23 août 1812 a mis à l'abri les archives de la ville, pendant qu'un «Corse aux cheveux plats» jouait avec le feu.

Nous n'écrivons pas cela par vaine gloriole, pas même par juste orgueil. C'est pour prétendre modestement mais fermement, que nous avons, par rapport au général De Gaulle, l'avantage de bien connaître la Russie. Bien plus, depuis le XVII-e siècle des milliers de Roumains utopiques ont voulul humaniser l'espace sans bornes jusqu'à l'Oural et au-delà (l'ambassadeur russe à Pékin en 1677 fut un autre Roumain, N. Milescu). Pour raconter les résultats par le menu il faudrait revenir à «l'émotion du fond de l'histoire».

E. L.

NOUVEL ORDRE EUROPEEN
Lausanne

COMMUNIQUÉ

Le Secrétariat central du Nouvel Ordre Européen

exprime son horreur pour le lâche assassinat du premier ministre Verwoerd, mort pour la défense de la race blanche;

souhaite que les responsables de la République sud-africaine, plus que jamais, mènent à chef l'oeuvre commencée par le premier ministre Verwoerd;

dénonce une fois encore le caractère funeste de l'antiracisme plouto-communiste, dont l'aboutissement logique est l'assassinat des défenseurs de notre race;

et apelle tous les hommes de bonne volonté à faire échec au complot de mélange racial ourdi par la haute finance internationale.

... Du droit d'asile

Le général De Gaulle est rentré de Moscou où il a tout visité, tout, sauf les fosses de KATYN . . . .

Les fruits rapportés de son voyage ne sont pas encore intégralement livrés à la consommation du public français . . . Sans doute sont-ils indigestes ou trop amers, à moins qu'ils ne contiennent de très nombreux pépins.

Il y a vingt deux ans, hélas, le même homme effectuait dans les mêmes conditions (sans en avertir ses partenaires européens) le même pélérinage vers le même pays dont le premier ministre s'appelait alors STALINE.

On se souviendra que les accords qui furent signés le 10 décembre 1944 entre les deux chefs d'Etat, se révèlèrent au bout de six mois tellement catastrophiques d'engàger pour la France que l'on chargea le général CATROUX, alors ambassadeur à Moscou des pourparlers avec le Kremlin, afin de modifier les clauses regrettables du traité franco-soviéteque.

Parmi ces clauses regrettables – et très secrètes – l'une d'elle fut révélée au peuple français grâce à l'indiscrétion d'un journaliste américain, M. DAVID J. DALLIN.

En effet le 11 Mai 1946, M. DAVID J. DALLIN, auteur connu d'études sur la Rusie soviétique publiait dans le journal américain «the New Leader», une lettre ouverte à Monsieur Léon BLUM, alors ambassadeur extraordinaire de France à Washington. Il écrivait:

«Je m'étonne des nouvelles moeurs policières qui règnent en plein Paris. J'ai devant moi des journaux du milieu de Mars: Le Monde, le Populaire, Franc-Tireur . . . Ils racontent une horrible histoire intitulée «l'Affaire de la rue Erlanger». Un jeune russe, Théodore Koseloff, craignant d'être kidnappé par la police secrète soviétique et déporté en Russie, se cache chez des amis. Ceux-ci quittent leur appartement pour quelques heures; quand ils reviennent, Koseloff a disparu, une grande flaque de sang couvre le plancher et l'on voit des traces de combat. Trois jours plus tard, votre «Populaire» (1) rapporte une histoire semblable sous le titre «Après la rue Erlanger, la rue du Père Corentin» . . . PAROLES FRANCAISES du 23 mars publie

des détails sur la police secrète soviétique en France, sur ses prisons dans le camp de concentration de Beauregard, sur les tortures et les assassinats qui ont lieu dans la cave d'un immeuble de la rue du Général Appert. Un grand nombre de cas semblables, dont j'ai eu des rapports, n'ont pas été relatés dans la presse. Ce n'est plus un secret pour personne qu'une véritable chasse à l'homme est organisée sur le sol de la belle France contre les Russes qui refusent de rentrer chez eux . . . MAIS QUE DEVIENT LE TRADITIONNELE DROIT D'ASILE?

Monsieur Léon BLUM ne répondit pas directement à cette lettre; il se contenta de déclarer qu'il en approuvait les termes, mais qu'il ne pouvait rien contre la «discipline du parti» qui imposait alors de collaborer avec les communistes.

Le mystère de ces enlèvements en plein Paris sous l'oeil bénévole de la police française serait demeuré entier si, quelque semaines plus tard la presse américaine ne nous avait apporté des éclaircissements qui soulevèrent un profond scandale.

Le 27 mai 1946 le CHICAGO TRIBUNE rélévait que parmi les accords spéciaux signés quelques mois auparavant à Moscou par le général De Gaulle, une clause secrète accordait le droit au N.K.V.D. (police russe) d'arrêter toutes les personnes d'origine russe suspectes au Kremlin, SUR LE TERRITOIRE FRANCAIS, SANS EN RIEN NOTIFIER AUX AUTORITES FRANCAISES.

Ainsi, la Déclalration des Droits del'Homme, inscrite dans la nouvelle Constitution française adoptée par l'Assemblée Nationale Constituante lel 19 avril 1946, était violée avant de naître . . .

Depuis 1958, pendant ce second règne Gaulliste, la Constitution a été tant de fois violée, tant de serments ont été trahis, tant de gens ont été dupés, qu'il en faut beaucoup plus aux Français pour s'émouvoir . . . Le Colonel ARGOUD est enlevé à MUNICH, peu leur importe . . . BEN BARKA est enlevé à Paris, toutes les bonnes consciences se réveillent et sous l'égidu du grand catholique François Mauriac, on sonne de la trompette de Jericho . . .

Je n'ai point de compassion pour mes compatriotes que prennent tant de plaisir à se laisser berner, mais je ne puis songer sans anxiété à tous ces réfugiés politiques qui croient ne trouver sur «le sol de la bellle France» la paix et la liberté que leur pays leur refuse . . .

Je livre à leur méditation cette déclaration faite il y a quelques mois à peine par un collaborateur du maréchal TITO:

«La décision du ministère de l'Intérieur français d'INTERDIRE les activités de certaines organisations d'émigrés et d'EXPULSER de FRANCE les membres du comité d'accueil des émigrés est une mesure positive qui représente une contribution importante au développement des relations entre les deux pays.»

L'Histoire ne se renouvelle pas, elle se répète . . .

Marianne

1) Léon Blum était alors directeur du Populaire.

„Vive l'Union Soviétique" ...

Le général De Gaulle est rentré de Moscou satisfait, très satisfait. Il es toujours très satisfait de faire du bruit autour de sa personne, et un chef d'Etat du Monde Libre s'écriant «Vive l'Union Soviétique» cela fait du bruit dans le monde . . .

Que penser de ce voyage? Il est encore difficile de tirer des conclusions, car la politique gaulliste ressemble à un plat bien cuisiné, mais sournoisement toxique pour l'organisme. Tout ce que la presse, la radio; la télévision nous disent n'a AUCUNE importance; ces organismes étant payés pour nous anesthésier. Ce qui compte, ce qui est inquiétant, c'est tout ce que l'on ne nous dit pas. On ne peut s'empêcher de penser aux Accords d'Evian soumis à l'approbation des français, sans que ceux ci soient informés du contenu réel de ces Accords . . . Ainsi dans quelques semaines, dans quelques mois, nous apprendons à nos dépens, soyons en sûrs, la véritable portée des engagements pris au nom de la France, par le chef de l'Etat, à Moscou.

Pour le moment les gaullistes ont adopté un thème de propagande: «De Gaulle est le champion de la Paix». Drôle de champion, qui refusa de signer le 5 août 1963 l'accord de Moscou sur l'arrêt des expériences nucléaires, qui sème la division en Europe, et au mépris de la parole donnée, dénonce les traités passés avec les alliés, en menant la guerre froide vis a vis de l'Amérique.

Quant aux communistes, ils ne peuvent dissimuler leur satisfaction. Leur opposition, toute de principe, ne manifeste même plus comme par le passé, à l'occasion de la récente explosion atomique français dans le Pacifique . . . Il est vrai que ce jour là les militants communistes avaient mobilisé leurs troupes armées de banderolles, de pancartes, et criant des slogans sur la place de la Concorde, devant l'Ambassade américaine afin de protester contre le bombardement d'Hanoi . . .

Cependant Monsieur André ULMANN, bien connu pour sa soviétophilie, déclarait récemment que les entretiens franco-soviétiques avaient du être fructueux, puisque le général De Gaulle avait été invité à visiter une base très secrète de lancement de satellite . . . On aimerait faire remarquer à Mr. ULMANN, que si De Gaulle avait été aux Etats Unis, il aurait pu visiter en toute liberté la base de lancement du Cap Kennedy, qui n'est secrète pour personne . . .

Et Mr. ULMANN d'ajouter:

«Ce qui parait s'être constitué dans les entretiens Paris-Moscou, c'est une force d'intervention combinée, politique et diplomatique franco-soviétique. Ce sera une FORCE MOBILE, CONSTAMMENT DISPONIBLE, capable d'être engagée désormais partout dans le monde où la situation à la fois le permettra et le requerra.»

L'installation prochaine d'une ligne téléphonique directe Elysée–Kremlin semble confirmer cette supposition . . . **Qu'une vacance du pouvoir en France se produise, et nos nouveaux amis pourront rapidement nous envoyer de l'aide pour assurer la succession.**

Les communistes français ont raison d'être optimistes car la conception gaulliste de «l'indépendance nationale» rejoindra très rapidemant la conception que l'on en a, à Prague ou à Budapest . . . Quoi de plus libre vis à vis de l'Occident qu'une République Populaire?

Et Monsier Jean CATHALA, représentant éminent du parti communiste, il estime «qu'à plus ou moins longue échéance, l'exemple donné par la France a toutés chances d'inciter d'autres puissances européennes à s'y rallier.»

En dépit des misses en garde que nous ne cessons de prodiguer, certains journaux étrangers persistent à croire à la sincérité du chef de l'Etat français. «De Gaulle dit-on, a été très ferme sur le problème de la réunification de l'Allemagne».

D'ores et déjà, nous affirmons que ce problème qui sera sans doute prochainement évoqué, se posera aux conditions voulues par le Kremlin et acceptées par De Gaulle. Quelles sont ces conditions?

1) Que l'Allemagne de l'Quest se dégage complètement de l'Alliance Atlantique.
2) Qu'elle reconnaisse la frontière de l'Est.
3) Que l'Allemagne de l'Quest renonce à tout armement nucléaire, et qu'elle démilitarise ses forces conventionelles.

A ces trois conditions, la France et l'URSS, les deux puissances atomiques du continent européen garantiront par leur force de «dissuasion» ou de «persuasion» le nouveau statut de l'Allemagne unifiée.

L'Europe se débarassera-t-elle des ses mauvaises chimères avant qu'il ne soit trop tard? Méditons cette définition donnée par Georges Bidault du Président de la Republique française:

«DE GAULLE EST UN HOMME QUI A DIT TOUT ET LE CONTRAIRE DE TOUT.»

Abel

Die Standarte

Die Illusion der „selbstbewußten Politik“ und der „nationalen Unabhängigkeit“

Rumänisches Bauernhaus im walachischen Bergland (Gebiet Buzau)

An anderer Stelle dieser Zeitschrift bringen wir einen Artikel über die Lage in Rumänien, den wir Ende Mai 1966 von einem unserer Korrespondenten in der Heimat erhalten haben. Nach einer kurzen Zusammenfassung der letzten Ereignisse in unserer an den Weltkommunismus verkauften Heimat, stellt sich der Verfasser die Frage, ob wir nicht vor einem perfiden und betrügerischen Spiel auf Kosten des rumänischen Volkes stehen.

Das war Ende Mai! Seitdem wurden genug Beweise dafür geliefert, daß der sogenannte nationale Kurs der Machthaber in Bukarest, tatsächlich nichts anderes ist als ein grober, unverschämter Betrug. Über diesen Betrug schrieb auch die in Saarbrücken erscheinende Zeitung **„Stimme der Freiheit“**, in einem ausgezeichneten Artikel **„Der grandiose Bluff der rumänischen Kommunisten“**. Auf gleiche Art und Weise wurden die „nationalen Kommunisten“ in Bukarest auch von den **„Salzburger Nachrichten“**, die wahrscheinlich eine der besten Zeitungen des deutschen Sprachraumes ist, eingestuft. In seinem Artikel **„Kollaborateur Nicolae Ceauşescu“**, der am 21. August 1966 erschienen ist, kam Bruno Kornel Skrehunetz-Hillebrand, in Bezug auf das Doppelspiel von Nicolae Ceausescu, zu folgender Schlußfolgerung:

„Er sichert seine Position ab, der Kreml läßt ihm eine gewisse nationale Narrenfreiheit sowie eine gewisse wirtschaftliche Handlungsfreiheit, **und er besorgt dafür dem naiven Westen gegenüber Moskaus politische Geschäfte.“** So ist es!

Wenn andere westliche Journalisten, die bestrebt sind mit dem „Strom der Geschichte“ zu schwimmen, – selbstverständlich immer mit Linkskurs – anders denken und anders schreiben, überrascht uns das nicht. Sehr überrascht hat uns aber, was das Mitteilungsblatt des Arbeitskreises für Ostfragen in München, der „Ost-Kurier“ in seiner August 1966-Ausgabe, über die Lage in Rumänien schrieb, eine richtige Lobeshymne auf den Generalsekreätr der K.P. Rumäniens. Dr. Wolfgang Bretholz, ein Mitglied des obengenannten Arbeitskreises, der den Besuch von Tschu-En-lai und die Tagung der Staats- und Regierungschefs der Mitgliedstaaten des Warschauer Paktes in Bukarest miterlebt hat, scheint von dem Wortschwall von Nicolae Ceauşescu beeindruckt gewesen zu sein und behauptet, daß die sturen Kommunisten, die von den sowjetischen Panzern an die Spitze des rumänischen Staates gesetzt worden sind, eine „selbstbewußte Politik im Zeichen von Patriotismus und nationaler Unabhängigkeit“ treiben. Dr. Bretholz scheint begeistert gewesen zu sein von den demagogischen Prahlereien anläßlich der Ceauşescu-Reise „zu Rumäniens historischen Helden“ und verwechselt Mittel mit wahrem Zweck. Ceauşescu sprach in Suceava, in Radautz, im Kloster Putna und in verschiedenen Ortschaften der Kleinen Walachei, alles ehemaligen Hochburgen des rumänischen Nationalismus, wo die Auswirkungen des passiven Widerstandes der rumänischen Bevölkerung am stärksten zu spüren ist. Da dort von den „sozialistischen Errungenschaften“ niemand etwas wissen will, sprach Ceauşescu von der „ruhmreichen Vergangenheit“ und konfiszierte ausnahmslos für die Sache des Kommunismus alle nationalen Helden. Es waren aber leere Worte und keine Andeutung auf die rumänischen Ansprüche auf das von den Sowjets geraubte Bessarabien, denn am 15. Juli 1966, sagte derselbe Ceauşescu vor allen in Bukarest versammelten Parteispitzen: „Eine wichtige Bedingung für die Verbesserung der Beziehungen zwischen allen Staaten und für die Stärkung der europäischen Sicherheit, **ist die Respektierung der Grenzen die nach dem zweiten Weltkrieg gezogen wurden“**. Also eine Anerkennung der Grenze am Pruth, die einen Teil der rumänischen Provinz Moldau von Rumänien trennt.

Außerdem behauptet Dr. Bretholz, in Unkenntnis der jetzigen Aufgabe der rumänischen Streitkräfte, die Tatsache, daß keine rumänischen Truppen an den Herbstmanövern, Ende September 1966, in der Tschechoslowakei teilnehmen, „bestätige, daß das Gipfeltreffen in Bukarest die Einheit des Ostblocks nicht wiederhergestellt und vor allem die bestehenden rumänisch-sowjetrussischen Spannungen nicht beseitigt hat“. Diese Herbstmanöver der Streitkräfte des Warschauer Paktes werden im Rahmen der „Deckung der **Nord**flanke“ durchgeführt. Was haben rumänische Truppen bei solchen Manövern zu suchen, wenn diesen Truppen, gemeinsam mit den bulgarischen Streitkräften und selbstverständlich innerhalb von größeren sowjetischen Verbänden, die Sicherung der **Südflanke** als Aufgabe zugewiesen ist. Wir sind aber sicher, daß eine starke rumänische Delegation auch an den Herbstmanövern in der Tschechoslowakei teilnehmen wird.

Ein Beweis dafür, daß solche „Spannungen“ nicht existieren, ist auch die Tatsache, daß zu den Bestattungsfeierlichkeiten für den verstorbenen Minister der rumänischen Streitkräfte, Leontin Salajan, an der Spitze der Militärdelegation der Sowjetunion, Marschall Rodion Malinowski höchstpersönlich erschienen ist.

Als Schlußfolgerung seines Berichtes, behauptet Dr. Bretholz, daß „die Popularität Ceauşescus so gestiegen ist, daß sie heute bereits die Gheorghiu-Dejs erreicht, wenn nicht sogar überschritten hat“. Eine solche Behauptung entspricht nicht im geringsten der Wahrheit. Die Bauern sind nicht nur mißtrauisch, sondern erbittert gegen ihn. Vor kurzem kritisierten die Arbeiter der Eisenbahnwerkstätte Grivitza in Bukarest, in einer öffentlichen Versammlung, die Prahlereien von Ceauşescu, die im krassen Widerspruch zu der inneren Lage in Rumänien stehen. Bei Laposch, nicht weit von Oneschti, das heute den Namen von Georghiu-Dej trägt, wurde eine Übertragungsstation des Fernsehens in die Luft gesprengt . . . Aus allen Gegenden kommen Berichte, die von vielen Rumänienreisenden bestätigt worden sind, **daß Ceauşescu zur Zeit der bestgehaßte Mann in Rumänien ist.** Er ist so gehaßt, daß die Leute heute das Ableben von Gheorghiu-Dej bedauern.

Und jetzt ein Wort auch über die Intoxikationsoperation, die von der pandemokratischen Presse gestartet wurde um die Weltöffentlichkeit davon zu überzeugen, daß Rumänien im Begriff ist, sich von Moskau zu trennen und ihr gleichzeitig klar zu machen, daß durch eine solche Bresche auch die übrigen Volksdemokratien das Weite suchen werden.

Zuerst wurde eine Sensationsmeldung lanciert: **die rumänische Regierung hätte ein Dokument nach Moskau geschickt aus dessen Inhalt zu schließen sei, daß Rumänien nicht mehr gewillt sei, die Verpflichtungen des Warschauer Paktes zu honorieren.** Das stimmte nicht, aber die Ente wurde den Korrespondenten der westlichen Zeitungen in Moskau serviert. jeder von ihnen bekam **dort** eine hektographierte Kopie des angeblichen **geheimen** Dokuments.

Die Operation wurde im Rahmen eines größeren Unternehmens durchgeführt und mit dem Ziel, die Festungswerke des atlantischen Bündnissystems zu schleifen, also die Auflösung der NATO herbeizuführen, indem man eine Parallelauflösug des Wauschauer Paktes vorzutäuschen versuchte.

Wer konnte dieses Manöver am besten erfüllen? Selbstverständlich Rumänien, weil es ein romanisches Land ist, das den Ruf einer alten Sympathie für Frankreich und das keine gemeinsame Grenze zu Deutschland hat, zu diesem Deutschland das unbedingt isoliert werden muß und das in dieser ganzen Geschichte die Rolle des Gejagten zu haben scheint.

Traian ROVINARU

Was ist los mit Rumänien?

Seit einiger Zeit stehen rumänische Politiker, besonders der Generalsekretär der Kommunistischen Partei Rumäniens, Nicolae Ceauşescu, im Mittelpunkt der Betrachtungen und Kommentare westlicher Journalisten. Es ist erstaunlich, welche Eigenschaften fleißige Journalisten über Nacht bei ihm entdeckt haben. Sie entdeckten nicht nur, daß er ein fähiger Politiker ist, sie fanden auch heraus, daß er ein mutiger Mann ist, der den Sowjets die Stirn bietet und nun seit einiger Zeit dem Kreml große Schwierigkeiten bereitet. Sie malen das Bild eines Mannes, der sich gegen die sowjetische Politik wehrt, der gegen den Warschauer Pakt ist und seine Auflösung verlangt, der gegen die Stationierung fremder Truppen und für die Schaffung kernwaffenfreier Zonen in der ganzen Welt auftritt, gegen die sowjetische Vormundschaft über die östlichen Länder, für weitere Schritte der Liberalisierung Rumäniens usw. usw. Einige nennen ihn sogar den de Gaulle des Ostens, andere sehen in ihm einen neuen Tito. Solches liest man fast täglich in den Zeitungen, nicht nur in Deutschland, sondern auch in Frankreich und in Amerika.

Anlaß war der plötzliche Besuch Breschnews einige Tage vor dem chinesischen Besuch in Bukarest. Hätte dieser Besuch nicht stattgefunden, dann hätten die tüchtigen westlichen Journalisten vergessen, daß Nicolae Ceauşescu schon früher, und zwar am 7. Mai aus Anlaß der 45. Wiederkehr des Gründungstages der Kommunistischen Partei Rumäniens, eine lange Rede gehalten hat. Diese Rede wurde zunächst kaum beachtet. Aber während des Besuches des sowjetischen Parteichefs Breschnew (Mitte Mai),, entdeckte man sie plötzlich, man entdeckte nicht nur den Politiker Ceauşescu, sondern auch seine kühnen Pläne und seinen Willen, Rumänien aus dem Moskauer Lager zu ziehen. Liest man diese Kommentare, die alle, ob sie nun aus Wien, Paris, Genf oder Lausanne kommen, verschieden formuliert immer wieder dasselbe sagen, dann sollte man denken, daß das auch so ist.

Vor Jahren schon wollten einige Journalisten in der Person des verstorbenen Generalsekretärs der Kommunistischen Partei Rumäniens, Gheorghiu-Dej, einen Gegner Moskaus sehen. Nun will man bei seinem Nachfolger Ceauşescu diese Tendenzen noch verstärkt beobachtet haben.

Was ist nun an dieser ganzen Geschichte wahr?

Nehmen wir z. B. die Rede Ceauşescus vom 7. Mai 1966 und vergleichen wir sie mit früheren kommunistischen Reden und Berichten, so stellen wir fest, daß sie nur eine Wiederholung schon oft geäußerter Standpunkte ist.

Wir wollen von den älteren Dokumenten nur drei herausgreifen, und zwar: 1. die Erklärung, angenommen vom erweiterten Plenum des Zentralkomitees der Rumänischen Arbeiterpartei vom April 1964, 2. den Bericht des Zentralkomitees der Kommunistischen Partei Rumäniens über die Tätigkeit der Partei, gehalten von Ceauşescu auf dem 19. Parteitag vom 19. bis 23. Juli 1965 und 3. die Rede vom 7. Mai 1966. Um die Zusammenstellung nicht zu lang werden zu lassen, wollen wir nur einige wichtige Punkte zum Vergleich herausgreifen, und zwar die Auffassung über die Deutschlandfrage, über die NATO beziehungsweise den Warschauer Pakt und über den Abzug der Truppen aus fremden Gebieten.

Zur Deutschlandfrage:

1. (April 1964): „Wir sind der Ansicht, daß die Liquidierung der Überreste des Zweiten Weltkrieges durch den Abschluß eines deutschen Friedensvertrages für die Beseitigung der von den revanchistischen Kreisen geschaffenen, den Frieden in Europa bedrohenden Gefahren von großer Bedeutung wäre.“

2. (Juli 1965): „Von großer Bedeutung für die Gesundung der internationalen Atmosphäre würde die Beseitigung der Überreste des Zweiten Weltkrieges durch den Abschluß eines deutschen Friedensvertrages sein, wobei von der Anerkennung der historischen Tatsache des Vorhandenseins zweier deutscher Staaten ausgegangen werden muß.“

3. (Mai 1966): „Es muß angeführt werden, daß auch in den Wirtschaftsbeziehungen zu der deutschen Bundesrepublik Fortschritte zu verzeichnen sind; diese Beziehungen könnten auch auf anderen Gebieten entwickelt werden, wenn Deutschland die gegenwätige internationale politische Lage realistischer einschätzen würde.“

Zur Abschaffung der Militärblöcke:

1. (1964): „Wir sind für die Abschaffung jeglicher Militärblöcke . . ., die Vernichtung sämtlicher Kernwaffenträger, die Auflösung aller Militärstützpunkte auf fremdem Gebiet.“

2. (1965): „Rumänien erklärt sich im Interesse der Festigung des Friedens und der Beseitigung jeder Form der Einmischung in die inneren Angelegenheiten der Völker für die Auflösung der Militärstützpunkte und den Abzug aller Truppen von den Territorien anderer Staaten, für die Auflösung der Militärblöcke . . .“

3. f1966): „Eine der Hürden der Zusammenarbeit zwischen den Völkern bilden die Militärblöcke, das Bestehen von Militärstützpunkten und die Stationierung der Streitkräfte einiger Staaten . . . Das Bestehen von Blöcken und die Entsendung von Truppen in andere Länder sind ein Anachronismus. Immer mehr Staaten bekunden die Tendenz, die Militärblöcke zu beseitigen, die ausländischen Stützpunkte aufzulösen und die Truppen von den Gebieten anderer Länder abzuziehen.“

Solche Vergleiche ließen sich endlos fortsetzen, aber ich glaube, sie genügen, um zu zeigen, daß sich in den letzten drei Jahren in der Auffassung wichtiger Punkte nichts geändert hat, obwohl die Führung der Kommunistischen Partei Rumäniens inzwischen in anderen Händen liegt.

Aber nicht nur das. Ziehen wir einen Vergleich zu den sowjetischen Äußerungen hinsichtlich dieser Punkte, so lesen wir z. B. in der Moskauer Antwortnote an die deutsche Friedensnote vom 25. März dieses Jahres, die am 18. Mai veröffentlicht wurde, über die oben genannten Probleme folgendes:

„Beseitigung ausländischer Kriegsbasen auf fremden Territorien und Evakuierung ausländischer Truppen“ (Punkt 2).

„Auflösung der Militärblöcke, einschließlich der NATO und der Organisation des Warschauer Paktes“ (Punkt 3).

„Die Sowjetunion ist für den Abschluß eines deutschen Friedensvertrages unter Berücksichtigung der in Europa real entstandenen Lage“ (Punkt 8).

Das sind also für dieselben Probleme dieselben Lösungen. Wieso hier clevere Journalisten Ansätze für eine selbständige Haltung Rumäniens herauslesen wollen, ist mir ein Rätsel.

Warum sollte Breschnew, hinter dem eine Atommacht steht, nicht ernst genommen werden, während der machtlose Ceauşescu, wenn er dasselbe sagt, Held und Mittelpunkt aller Kommentare wird. Der Leser möge selbst darüber nachdenken, zu welchem Zweck solche Kommentare verbreitet werden. Geschieht es zum Wohle Deutschlands?

Mircea OPREANU

„Friedliche Koexistenz“ bedeutet Selbstmord für den Westen.

Erschreckender Geburtenrückgang in Rumänien

In diesen Spalten haben wir mehrmals über die kommunistische Bevölkerungspolitik und ihre Folgen gesprochen. Der Geburtenrückgang hat in manchen Gegenden von Rumänien ein solches Ausmaß angenommen, daß selbst der Parteisekretär Nicolae Ceauşescu gezwungen war, darüber in aller Öffentlichkeit zu sprechen und Gegenmaßnahmen anzukündigen.

Anläßlich der Eröffnung der Landeskonferenz der Frauen im Großen Saal des ehemaligen Königspalais, am 23. Juni 1966, und in Gegenwart von Delegierten aus allen Landesregionen und Vertreterinnen kommunistischer Frauenorganisationen aus 33 Ländern, sagte Ceauşescu in seiner Ansprache an den Kongreß u. a. folgendes:

„. . . Eine der wichtigsten Pflichten der Frauen als Mütter und Erzieherinnen ist die, sich vollauf der Heranbildung der jungen Generation im Geiste eines glühenden Patriotismus, der Achtung und Wertschätzung der glorreichen Vergangenheit des Volkes und des Wunsches zu erziehen, ihr gesamtes Leben dem Aufblühen des sozialistischen Vaterlandes und den kommunistischen Idealen zu widmen. Die Frauen sind dazu berufen, die Persönlichkeit der Kinder sorgfältig und geduldig herauszubilden und in ihr Bewußtsein die hohen ethischen Grundsätze unserer Gesellschaft zu verpflanzen . . . die Wesenszüge des neuen Menschen herauszubilden, den ein ausgeglichener Charakter und eine fortgeschrittene Welt- und Lebensanschauung kennzeichnen.

Es ist notwendig, ein rückschrittliches und leichtsinniges Verhalten der Familie gegenüber entschieden zu bekämpfen, da diese Einstellung eine Erhöhung der Ehescheidungen, die Auflösung von Haushalten, die Vernachlässigung der Erziehung der Kinder und ihre Vorbereitung für das Leben mit sich bringt.

Obwohl die Familien infolge der Erhöhung des Lebensstandards ihre Kinder unter immer besseren Bedingungen erziehen können, sei **trotz allem in den letzten Jahren ein Geburtenrückgang und ein langsames Anwachsen der Bevölkerung des Landes zu verzeichnen.**

(Fortsetzung auf Seite 10)

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17. Druck: Dr. Peter Belej, München 13.

Eine Umkehr ist nicht mehr möglich

In diesem Jahr ist Rumänien sozialistische Republik geworden. Auf diese Weise wollten die Kommunisten des Landes ihren totalen Sieg andeuten. Aber in diesem Jahr sind auch die Beziehungen mit dem Westen evident geworden, und nicht nur auf dem wirtschaftlichen und kulturellen Gebiet, sondern auch auf dem politischen. Dennoch, hinter dieser Fassade steckt in Wirklichkeit die Evolution unseres Volkes. In unserem Lande sind die Illusionisten, die auf eine Rückkehr der Lage hoffen, die vor der kommunistischen Machtergreifung existierte, verschwunden, aber gleichzeitig sind auch die anderen Illusionisten verschwunden, nämlich diejenigen, die an die finstere Chimäre eines kommunistischen Sieges auf Weltebene glaubten. Bestrebt, sich von der direkten sowjetischen Unterdrückung freizumachen, so wie es sich in der Vergangenheit von den türkischen und phanariotischen Oppressionen frei gemacht hat, findet unser Volk jetzt seine nationale Gesinnung wieder, auf sehr verschlungenen – das ist wahr – aber sicheren Wegen. Von der heutigen Führung gewünscht oder nicht gewünscht, eine Umkehr ist nicht mehr möglich.

> Die Zeilen die wir hier in diesen Spalten bringen, wurden von einem Landsmann geschrieben, der in Rumänien lebt, also nicht von einem Exilrumänen. Das ist die einzige Angabe, die wir über den Verfasser machen können. Seine Schilderung ist unverfälscht und realistisch und darum geeignet, manches über die jetzige Lage in Rumänien zu klären – anders als eine ferngelenkte Prese diese Lage zu schildern versucht.
>
> Wir glauben nicht an einen sogenannten „nationalen Kommunismus", aber wir sind fest überzeugt, daß für alles was heute in unserer Heimat geschieht, der Freiheitswille unseres Volkes bestimmend ist und daß sich dieser Freiheitswille durchsetzen wird, wenn auch auf andere Weise als es sich die heutigen Machthaber im Lande und ihre westlichen Helfershelfer vorstellen.

Um sich an der Macht zu behaupten, versucht die kommunistische Mannschaft, die das Steuerruder des Landes in den Händen hält, das nationalistische Gedankengut zu requirieren, auch wenn sie das Risiko eingeht, die marxistisch-leninistische Orthodoxie über Bord zu werfen.

Um der Wiedergeburt des Legionarismus oder anderer nationalistischer Bewegungen zuvorzukommen, adoptieren die kommunistischen Führer die nationalistische Auffassung in ihrer Essenz. Können wohl die Erklärungen, die von Nicolae Ceausescu auf dem Parteikongreß gemacht wurden, oder was er anläßlich seiner Besuche in der Provinz, besonders was er am 20. Mai 1966 in Iassy sagte, als marxistisch-leninistisch bezeichnet werden? Wir zitieren:

„Darum kann die Geschichte der K.P. nicht verstanden werden, wenn man nicht die ganze Geschichte unseres Volkes kennt, wenn man nicht den Kampf für die Schaffung der rumänischen Nation kennt und für die Erreichung der nationalen Einheit. Nach ihm (C.) muß auch der schöpferische Elan in der Vergangenheit gesucht werden: »Ich will nicht die Leute ärgern, die auf diesem Gebiet arbeiten (NN. die Intellektuellen aus Iassy), aber die Stadt, die einen Eminescu, einen Vasile Alexandri und andere Kulturschöpfende hatte, könnte heute eine lebendigere Kulturtätigkeit für sich buchen ... Iassy muß auf dem Wege seiner großen Söhne fortschreiten ... denn nur das kulturelle Werk, das sich an der Tradition des Volkes und an seiner Arbeit der Gegenwart inspiriert, ist von starker Dauer und kann die Massen beseelen ... Wir ehren das Andenken unserer Vorgänger, das Andenken von Stefan dem Großen, von Cuza, Kogălniceanu, Eminescu, Creangă, Vasile Alexandri und so vielen anderen Patrioten und entschiedenen Kämpfern für die Entwicklung Rumäniens ..."

Das wurde am 20. Mai 1966 auf dem Platz der Vereinigung gesagt und damit wurde in aller Öffentlichkeit die Pleite der marxistischen Ideologie und der marxistischen Losungen zugegeben. Die marxistischen Losungen sind heute nicht mehr geeignet, die Massen zu „mobilisieren" und werden durch andere, die aus dem nationalen Erbgut stammen, ersetzt. Sind diese Worte ehrlich oder aus Opportunismus gesprochen? Wir wissen es nicht! Eines ist jedoch sicher: die nationalistischen Akzente der letzten Reden sind die einzigen die geeignet sind, das rumänische Volk zu bewegen, Nicolae Ceausescu und seine Partei noch zu tolerieren.

Ähnlich den anderen sozialistischen Ländern, die Sowjetunion an der Spitze, befindet sich Rumänien im wirtschaftlichen Bankrott. Die Tatsache, daß Rumänien von COMECOM Abstand genommen hat und seine Handelsabmachungen mit einer Reihe von westlichen Ländern, hat ihm zwar ein Quantum an Sauerstoff gegeben, aber zur Zeit ist es im Begriff, den Atem wieder zu verlieren. Der Fortschritt Rumäniens hängt von der Anstrengung des rumänischen Volkes ab, insbesondere von seiner Interessierung für den „Vorwärtsmarsch". Die Rumänen müssen spüren, daß sie für sich selbst kämpfen und sich anstrengen, und nicht für eine armselige und fremde Ideologie, und für Fremde, die immer ihre Feinde waren auch nicht. Die jetzigen Führer sind sich dessen bewußt, und sprechen darum von der „traditionellen" Freundschaft mit Frankreich und erwähnen mit keinem Wort mehr die „unerschütterliche" Ferundschaft mit der Sowjetunion. Man muß sich aber die Frage stellen, ob diese Führer moralisch auch geeignet sind, für die große Änderung ihren Beitrag zu erbringen? Nein, wenn wir in Betracht ziehen, was dieselben Führer einige Jahre vorher unternommen haben; nein, wenn wir an die Schändung und an die Zerstörung alles dessen denken, was rumänisch und christlich war. Ja, wenn ihre jetzige Aktion ehrlich und mutig ist und nicht ein opportunistischer Zaubertrick.

Im heutigen Rumänien ist die moralische Verwirrung total. Das rumänische Volk kann sein seelisches Gleichgewicht erst wiederfinden, wenn es spürt, daß es politisch im Sinne seiner nationalen und christlichen Traditionen geführt wird und unter Beachtung der Tatsache, daß dieses Volk durch Abstammung, durch seine Kultur und durch seine Aspirationen zu Europa gehört.

Aus allem was in der letzten Zeit geschehen ist, konnte man zu der Feststellung kommen, daß mindestens einige von den politischen Führern etwas erreichen wollen, das sehr schwer zu erreichen ist. Die Last ihrer dunklen Vergangenheit tragend, im Verdacht der Unehrlichkeit schwebend, in der Angst vor einem möglichen sowjetischen Übergriff (der auch die Unterstützung mancher „sozialistischer" Nachbarn finden würde), sowie die Tatsache in Betracht ziehend, daß in ihren eigenenReihen, nämlich unter den Parteispitzen, die Anhänger der marxistischen Orthodoxie noch zahlreich sind, können die heutigen politischen Führer sich nur auf die taktische Spekulation der günstigen Konjunktur stützen. In dieser Hinsicht müssen wir ihre sophistische Spitzfindigkeit der marxistischen Umdeutungen und die listige Gewandtheit anerkennen, mit der sie sich aus der Klemme ziehen.

In Rumänien sind viele der neuen Fabriken weit davon entfernt, die erwartete Produktion zu erreichen. Und das zufolge der Tatsache, daß sie schlecht ausgenützt werden. Die sozialistische Wirtschaft, die Planifizierung und die unangemessene Kointeressierung, sind ebenfalls Hindernisse auf dem Wege zum Fortschritt. Wir sind weit davon entfernt, die Apologie des Kapitalismus zu machen, aber wir müssen unterstreichen, daß die Steifheit der sozialistischen Dogmatik eine gräßere Gefahr darstellt, eine Gefahr, die in tausenden von Fällen bewiesen wurde. Wir wissen, daß in diesem Jahr, bei den Parteikursen, von der politischen Ökonomie überhaupt nicht mehr gesprochen wurde. Wir wissen auch, daß man neue Lösungen sucht und daß die neuen Lösungen schwer zu finden sind, wenn der ornamentale marxistisch-leninistische Glanz erhalten werden soll. Wir wissen, daß die Schaffung eines „sozialistischen Gewissens" nicht möglich ist, und das wissen auch die wenigen Rumänen, die tatsächlich Kommunisten sind. Und gerade darum appellieren diese Kommunisten einzig und allein an das rumänische Gewissen, an den rumänischen Stolz, an die rumänische Einheit und das allgemeine Streben, im Geiste dieser Einheit die Weiterentwicklung Rumäniens zu bringen. Für die Weiterentwicklung und den Fortschritt Rumäniens, wollen wir alle unseren Beitrag leisten. Aber wie? Wie kann ein Land fortschreiten, wenn die Verantwortlichen der Staatsunternehmen gegenseitig Schmiergeld austauschen, um die Starrheit der sozialistischen Ökonomie zu umgehen, um die Produktion auch nur einigermaßen zu halten oder zu erhöhen, um die wirtschaftliche Katastrophe zu vermeiden? Ein Land kann nicht fortschreiten, wenn die Direktoren an erster Stelle an ihre eigenen Interessen denken, wenn diese Direktoren ihre Sessel verteidigen und wenn sie die geeigneten Elemente aus den verantwortungsvollen Posten entfernen, um für ihre eigenen Leute Platz zu schaffen. Ein Land kann nicht fortschreiten, wenn die Industriearbeiter nur flüchtig arbeiten, weil sie ihre Gehälter bei weitem für ungenügend halten. Und wie kann ein Land fortschreiten, wenn sein gesamtes Bauerntum gegen die jetzige Führerschaft ist, weil sich dieses Bauerntum entrechtet und noch schlimmer ausgebeutet fühlt, als vor der Bodenreform von 1864? Um ihre Kinder ernähren zu können, sind die Bauern gezwungen zu stehlen. Im Laufe des Jahres 1965 wurden allein auf einem Staatsgut der Region Bukarest hundert Waggon Mais gestohlen. Aber man stiehlt nicht nur Mais, sondern Wasserhähne, sanitäre Einrichtungen, elektrische Glühbirnen, Werkzeuge, Rohre, Eisenstangen, Balken ...

Wie kann ein Land fortschreiten, wenn es den Rekord der Abtreibungen und der Ehescheidungen hält, wenn seine Jugend kein Ideal mehr hat und wenn jeder weiß, daß kein unparteiisches Rechtswesen mehr existiert? Ein Land kann nicht fortschreiten, wenn dem Protektionismus ein offizieller Charakter verliehen wurde, der jetzt hypokratisch mit dem Begriff „Orientierung" getarnt wurde und den Potentaten des Regimes die Möglichkeit gibt, Schützlinge, Verwandte, Geliebte und Parteiagitatoren emporsteigen zu lassen.

Unter solchen Umständen und in einer solchen Lage, ist der Appell an das rumänische Bewußtsein das einzige Argument, mittels welchem die heutige Führerschaft noch operieren und sich an der Macht halten kann, da alle Mitglieder dieser Führerschaft gezwungen sind, mit letzter Erbitterung, mit Zähnen und Krallen, die Stellen die sie bekleiden zu verteidigen. Die gestartete nationalistische Offensive muß zuallererst unter diesem Aspekt betrachtet werden. Das erklärt auch, warum die Schutzherren aus Moskau, bis zu einem gewissen Punkt, die Unabhängigkeitsdemonstrationen und die nationalistischen Erklärungen toleriert haben. Es scheint aber, daß die erlaubten Grenzen überschritten worden sind. Die kommenden Wochen und Monate werden zeigen, ob Nicolae Ceaușescu und diejenigen die ihn umgeben, tatsächlich ehrlich und mit rumänischer Gesinnung, einen neuen Weg gehen wollen. In diesem Fall müssen sie von Erklärungen und Festreden zu Taten und konkreten Beweisen übergehen. Wir wissen, daß der Kampf sehr schwer ist und daß ein solcher Kampf mit Geschicklichkeit geführt werden muß. Wir warten! Und wir sind bereit, vieles und vielen zu verzeihen, aber wir werden niemals verzeihen, wenn alles, was heute geschieht, nichts anderes ist als ein perfides und betrügerisches Spiel auf Kosten unseres armen und schwergeprüften Volkes.

Ein Rumäne aus Rumänien.

Am Rande einer Trauerfeier

Der am 28. August 1966 verstorbene Minister der Streitkräfte, Leontin Salajan, bekleidete den Rang eines Armeegenerals, hatte jedoch eine eigenartige Laufbahn. Kommunist der alten Garde, von Beruf Eisenbahnschlosser, war Salajan eigentlich nie Soldat gewesen. Er zog die Uniform zum ersten Mal Ende 1950 an, als er bereits 37 Jahre alt war, allerdings gleich die Uniform eines Generalleutnants, der zugleich auch zum Generalstabschef der Streitkräfte ernannt wurde. Den Spezialkurs der Allgemeinen Militärakademie absolvierte Leontin Salajan erst 1953, als Generaloberst, nachdem er 3 Jahre lang schon Generalstabschef gewesen war. Man kann sich vorstellen, in welcher Weise der Generalstabschef von den ihm unterstellten Offizieren geprüft worden ist. Nach Durchführung dieser Formalität, wurden seine fachmännischen Kenntnisse auch nicht größer, aber als Minister der Streitkräfte säuberte er, mit unbeschreiblicher Härte, das Offizierskorps von allen unerwünschten Elementen, so wie es Moskau befahl.

Jetzt, als er beigesetzt wurde, fragten sich die Leute die als Zuschauer den Bestattungsfeierlichkeiten beiwohnten, ob Salajan nicht mehr als Minister und Mitglied des Exekutivkomitees des Zentralkomitees der K.P., **ob er nicht einer der Spitzen der nichtsichtbaren obersten Kontrollorgane des Landes war.**

Das ärztliche Bulletin wurde von 19 Professoren und Dozenten unterzeichnet, doppelt so vielen als dies bei Gheorghiu-Dej der Fall war. Am Beerdgiungstage wurden in ganz Rumänien alle Unterhaltungen und Sportveranstaltungen, Fest- und Gedenkversammlungen aller Art abgesagt. In Theatern, Kinos, Rundfunk und Fernsehen wurde nur Trauermusik übertragen. Die Militäreinheiten unterbrachen ihre Ausbildungstätigkeit und in der Hauptstadt wurden als letzte Ehrung 21 Artilleriesalven abgegeben.

Noch interessanter war die Tatsache, daß anläßlich dieser Trauerfeier die rote Parteifahne den Vorrang vor der nationalen Fahne hatte. In den „Trauermeetings" wurde nur von der „sozialistischen Einheit", von der Treue Salajans zur Sache der Kommunistischen Partei und von den Militärangehörigen gesprochen die er „im Geiste grenzenloser Liebe zur Partei" erzogen hat usw. Keine Spur von „nationalem Kurs" und von „historischen Helden Rumäniens". Und am Beisetzungsort wurde nicht einmal die jetzige „Staatshymne" gespielt, sondern die „Internationale" ...

Als prominenter Gast der Sowjetunion, war Marschall Malinowski zu sehen. An der Spitze der Delegation aus der SBZ waren die „Generäle" Heinz Hoffmann, Siegfried Riedel und Teller Gunther erschienen.

„Nationale Volksarmee": Inneres Gefüge und Fluchtversuche

Die Führung der „NVA" macht sich Sorgen um das innere Gefüge. In einem Geheimbericht kritisiert das Ministerium für nationale Verteidigung die Truppe, weil in den letzten drei Jahren die Zahl der Gerichtsverfahren vor Militärgerichten um über 225% gestiegen ist. Dabei handelt es sich, wie der Bericht feststellt, nicht etwa um harmlosere Vergehen, wie z. B. Kraftfahrunfälle o. ä.

Besorgnis erregt die Tatsache, daß die Fälle von Disziplinlosigkeit, insbesondere Auseinandersetzungen zwischen Mannschaften und Unteroffizieren, besonders stark angestiegen sind. Auch die Zahl der geglückten Fluchtversuche konnte nicht reduziert werden. Im Gegenteil: Die Zahl ist gestiegen, wobei vor allem die Verfahren wegen Fluchtbegünstigung besonders zugenommen haben.

Diese Tatsache, die in den Gerichtsverfahren immer wieder die entscheidende Rolle für die Bestrafung bildet, macht die NVA-Führung besonders unruhig. Es wird heute vielfach schon als eine gewisse Kameradenpflicht angesehen, Fluchtvorbereitungen, von denen man Kenntnis erhalten hat, nicht zu melden. Umgekehrt verhalten sich fluchtwillige Soldaten so, daß sie bei ihren Vorbereitungen ihre Kameraden möglichst nicht belasten. Die Hoffnung der NVA-Führung, durch harte Strafen ein permamentes Mißtrauen zwischen den Soldaten zu säen, das mithelfen soll, Fluchtabsichten zu vereiteln, hat sich nicht erfüllt.

Gleichzeitig wird den Truppenkommandeuren aber in geheimen Dokumenten dargelegt, daß die NVA im Rahmen des Warschauer Paktes den westlichen Streitkräften relativ gleichwertig, wenn nicht sogar überlegen sei. Man geht dabei von der Behauptung aus, daß der Warschauer Pakt über ein Kernwaffenpotential verfüge, das demjenigen der NATO-Staaten in Europa hoch überlegen sei. Außerdem, so wird den NVA-Offizieren versichert, sei die NATO nicht in der Lage, im Kriegsfalle einen genügenden Nachschub von Raketen und Sprengköpfen aus den USA sicherzustellen.

Unter Hinweis darauf, daß z. B. die NVA-Luftwaffe jetzt auch auf neueste Düsenflugzeuge umgerüstet werde, wird die Behauptung aufgestellt, die NVA gehöre zu einer der modernsten Armeen in Europa.

(Wehr-Pol. Information)

NEUE BUCHER

Werner A. Fischer, **Vorsorge in Rot.** Zivilverteidigung im Osten – Bericht und Dokumentation. Taschenbuch, 112 Seiten, Osang Verlag, München 55, Waldeslust 28. 1966, DM 2,80.

Vom Westen kaum beachtet, hat der Ostblock im vergangenen Jahrzehnt Maßnahmen zum Schutz seiner Zivilbevölkerung vor Angriffen mit atomaren, chemischen und biologischen Waffen ergriffen, die ähnliche Bemühungen in der Welt zum Teil erheblich übertreffen. Im Osang Verlag, München, ist jetzt als Taschenbuch unter dem Titel „Vorsorge in Rot" ein Bericht über die Organisation des Zivilschutzes und der Zivilverteidigung in der Sowjetunion und in der Sowjetischen Besatzungszone Deutschlands erschienen. Der Verfasser, Werner A. Fischer, bemüht sich, die auf dem Gebiet der Zivilverteidigung des Ostblocks geschaffenen Tatsachen so objektiv wie möglich zu schildern; ferner vermittelt er einen interessanten Einblick in Geschichte und Strategie der östlichen Vorsorge-Anstrengungen. Ergänzt wird die instruktive Darstellung durch einen mehr als 50seitigen Dokumenten-Anhang, der nicht nur Auszüge aus sowjetischen und mitteldeutschen Zivilschutz-Schriften, sondern auch die wichtigsten Notstandsgesetze der Sowjetischen Besatzungszone enthält.

In der immer noch anhaltenden Diskussion der Zivilschutz- und Vorsorge-Gesetzgebung der Bundesrepublik kann dieses Taschenbuch dazu beitragen, das Verständnis für Zivilverteidigungs-Maßnahmen zu fördern.

Nur am Rande bemerkt

Im Zusammenhang mit dem Besuch von Bundesminister Kurt Schmücker in Bukarest, schrieb die „große Tagespresse" in der Bundesrepublik Deutschland und in anderen westlichen Ländern viel über eine **baldige** Wiederaufnahme von diplomatischen Beziehungen zwischen Bonn und Bukarest. Wir glauben nicht, daß diese diplomatischen Beziehungen so bald aufgenommen werden und schon gar nicht bis zum „Jahresschluß", wie manche Journalisten zu wissen glauben.

Die Möglichkeit einer „Normalisierung" solcher diplomatischen Beziehungen besteht jedoch. Für uns aber ist die Anwesenheit eines Gesandten aus Bukarest in Bonn nicht von Bedeutung, da wir auch die heutigen Machthaber in Bukarest als Erben eines erzwungenen, unter dem Schutz einer feindlichen Macht eingesetzten Regimes betrachten, das weder die legale noch die ethische Grundlage besitzt, Rumänien und das rumänische Volk zu vertreten.

Es ist auch nicht wichtig ob ein offizieller Gesandter, oder nur der jetzige Handelsvertreter, anläßlich des 23. August, dem Tage an welchem wir aufgehört haben als unabhängiger Staat zu existieren, und einem Tage mit katastrophalen Folgen **für hunderttausende von deutschen Soldaten**, einen Empfang in Bad Godesberg organisiert. In beiden Fällen werden die Gefühle der Rumänen — aller Rumänen — gepeitscht . . .

Für die Kommunisten reiht sich die Operation „Aufnahme von diplomatischen Beziehungen" in ihr gesamtstrategisches Konzept ein. Was geschieht, geschieht mit Zustimmung von Moskau, einschließlich eventueller ganz kleiner Konzessionen. Bezeichnend für den Besuch von Bundesminister Schmücker ist die Tatsache, **daß sich der sowjetische Stellvertretende Außenminister Semjonow gleichzeitig mit der deutschen Delegation in Bukarest aufhielt.** Zur gleichen Zeit führte Ceausescu lange Besprechungen mit **J. W. Kapitonow**, Sekretär des ZK der KPdSU und mit **A. I. Pelsche**, Mitglied des Politbüros des ZK der KPdSU und Vorsitzender des Komitees für Parteikontrolle beim ZK der KPdSU.

Die rumänischen Parteizeitungen brachten kurze Berichte über den Besuch von Bundesminister Schmücker, nannten aber niemals die Bundesrepublik mit ihrem richtigen Namen, sondern „Rupublica Federala a Germaniei", was auf Deutsch „Bundesrepublik Deutschlands" bedeutet, womit die Bundesrepublik, gemäß dem sowjetischen Standpunkt daß **drei** deutsche Staaten existieren, als **ein Teil** Deutschlands bezeichnet wird.

Die Standarte

Wir kämpfen für die Freiheit, nicht für die „Liberalisierung".

Im Geiste „des sozialistischen Internationalismus"

Donnerstag, den 1. September 1966, fand in der Aula der Allgemeinen Militärakademie in Bukarest, anläßlich der Einsetzung des Mitgliedes des ZK der RKP, „Generaloberst" **Ion Ionitza**, zum Minister der Streitkräfte der Sozialistischen Republik Rumänien, eine Versammlung des „Grundaktivs" des Ministeriums der Streitkräfte statt.

An der Versammlung nahmen alle Kommandeure großer Einheiten, die Parteisekretäre dieser Einheiten, sowie die Spitzenpolitruks der Streitkräfte teil. Interessanterweise wurden diesmal drei Generäle als „Armeekommandanten" bezeichnet, die überdies **vor** den Inspekteuren der Waffengattungen zitiert wurden, was nicht ohne Bedeutung ist.

Der Beschluß der Partei betreffend die Ernennung des neuen Ministers wurde von Gheorghe Apostol, der **Nummer 4 des Exekutivkomitees des ZK der RKP**, verlesen.

Als erster ergriff der Sekretär des Obersten Politischen Rates der Streitkräfte und Stellvertretender Minister, Generalleutnant **Ion Coman, das Wort. Es sprachen dann:** Generalmajor Vasile Alexe, Generalleutnant Ion Gheorghe, Erster Stellvertretender Minister der Streitkräfte und Generalstabschef, Vizeadmiral Grigore Martesch, Generalmajor Dumitru Pietosu, Generalmajor Vasile Petrutz und der neuernannte Minister Ion Ionitza. Letzter Redner war Nicolae Ceausescu, der Generalsekretär der RKP, der selber einmal Chef der politischen Kommissare der Streitkräfte war. Ceausescu sprach über die Festigung der Disziplin und der Dienstordung auf allen Gebieten des Soldatenlebens, sowie über die Rolle der Kommandanten, der Parteiorgane und der Parteiorganisation der Armee.

In Bezug auf die Verpflichtungen der Soldaten, sagte Ceausescu (sprich: **Tscheauschesku**) wortwörtlich:

„. . . im Bewußtsein jedes Soldaten die tiefe Überzeugung zu pflegen, daß seine höchste Verpflichtung darin besteht, dem sozialistischen Vaterland treu zu dienen. Gleichzeitig werden unsere Armeeangehörigen **im Geiste des sozialistischen Internationalismus der Freundschaft und der Waffenbrüderschaft mit den Völkern und Armeen der Teilnehmerländer des Warschauer Vertrages und der übrigen sozialistischen Länder**, im Geiste der Solidarität mit allen Völkern, die für nationale Unabhängigkeit, für Freiheit kämpfen, erzogen . . . Wenn es notwendig ist, **muß unsere Armee in der Lage sein, die internationale Pflicht zu erfüllen und für die Bezwingung jedweder Aggression der imperialistischen Kreise zu kämpfen.**"

Aus diesen Worten geht deutlich hervor, daß die Bukarester Machthaber gar keine Absicht haben, „eigene Wege" zu gehen und aus dem Warschauer Vertrag „auszutreten", wie eine gewisse ferngelenkte Tagespresse vor kurzem die Öffentlichkeit in fetten Schlagzeilen zu überzeugen versuchte.

Von den Ost-West-Kontakten profitiert nur der Kommunismus.

Kleine Nationen, die in Wirklichkeit groß sind.

Im Zusammenhang mit der Hetzkampagne, die täglich von dem sogenannten „Weltgewissen" und von der „fortschrittlichen Presse" gegen Portugal, Südafrika und Rhodesien neu angeheizt wird, schreibt das nichtkonformistische Informationsbulletin „News Exchange", das in Brüssel erscheint, in seiner Nr. 177/1966 folgendes:

„Auf internationalem Gebiet nennt man gewöhnlich Länder wie die Vereinigten Staaten, Großbritannien und Frankreich ‚Großmächte'. Jedoch wo sind, vielleicht mit Ausnahme der Vereinigten Staaten, wirklich die Großmächte?

Wenn der Begriff Großmacht Unabhängigkeit, Einfluß, Macht, Souveränität bedeutet, so sind Großbritannien und Frankreich keine Großmächte mehr.

Frankreich wurde in Algerien (nach Indochina) von rund 30 000 Rebellen besiegt; und Großbritannien ist von seinen Dominions abhängig; das geht so weit, daß es gegen seine eigenen Staatsangehörigen in Rhodesien, die dort ein wunderbares und wohlhabendes Land geschaffen haben, Sanktionen durchführt.

Wir sehen andererseits in diesem Augenblick sogenannte ‚kleine' Nationen wie Portugal und Rhodesien Beweise für Unabhängigkeit, Dynamik und Souveränität ablegen. Hierdurch dienen sie ihrer Sache und derjenigen ihrer Staatsangehörigen, welcher Farbe sie auch immer sind. **Aber sie dienen auch allen Völkern, die sie ermutigen, gegen die Subversion zu reagieren.**

Wenn die Großmächte ihre Pflicht nicht erfüllen, indem sie sich manövrieren und ihre Macht durch die Feinde der Zivilisation beeinträchtigen lassen; wenn sie vor ihrer Verantwortung kapitulieren, so folgen kleinere Staaten glücklicherweise ihrem Beispiel nicht, sondern reagieren vielmehr. Wenn in Afrika nicht alles ein Durcheinander ist und wenn daher noch nicht alles verloren ist, so schulden wir dies sogenannten kleinen Nationen.

Die kleinen Nationen sind in Wirklichkeit die großen, denn sie überragen die anderen an dem ‚Geist', der sie zu Wohltätern und Führern der Menschheit macht. Und deshalb schulden alle diejenigen, die in der Welt mehr Ordnung, Wohlstand und Glück wollen, diesen ‚kleinen Nationen' viel, **die mutig gegen den Defätismus der ehemals großen Nationen reagieren** und — so wollen wir von ganzem Herzen hoffen — **siegreich für die Verteidigung unserer christlichen Ideale kämpfen.**"

Hip, Hip, Hip Ura! . . .

(Zeichnung von Pinatel in der Pariser Wochenzeitung „Minute")

Das portugiesische Wunder

Vierzig Jahre sind vergangen, seitdem in Lissabon ein Regime instauriert wurde, das dem Betrug und dem Durcheinander, das seit Jahrzehnten in der portugiesischen Republik herrschte, ein Ende bereitete. In einem Zeitraum von 16 Jahren, nämlich vom Sturz der alten Monarchie (1910) bis zum militärischen Aufstand (1926), hatte die Republik **zweiundfünfzig Regierungen**, 9 Staatschefs — von welchen einer ermordet wurde — und sieben Parlamente aufgebraucht, alles mit einem guten Dutzend Revolutionen und mehr oder weniger blutigen Aufständen gewürzt. Die Staatskassen waren leer, der Handel verfallen, die Industrie inexistent und die Landwirtschaft stagnierte . . . Die Gefängnisse waren voll und die Oppositionsführer, die sich nicht in Polizeigewalt befanden, lebten im Exil.

Die Militärs, die vor 40 Jahren die Macht ergriffen, konnten zwar auf den Straßen rasch Ordnung schaffen; aber sie waren unfähig, Ordnung in die Finanzen des Landes zu bringen. Als Folge appellierten die Militärs an Professor **Salazar**. Salazar wollte nur unter der Bedingung Finanzverwalter des neuen Regimes werden, daß ohne seine Zustimmung keine Ausgabe gemacht werden dürfe. Die Militärs zögerten und Salazar kehrte an seine Universität zurück. Man begab sich wieder zu ihm und man übergab ihm die Staatsfinanzen. In einigen Jahren gelang ihm die Wiederaufrichtung und die nationale Währung, der Escudo, wurde eine der stabilsten Devisen. Zwei Jahre später wurde Professor Salazar Regierungschef. Er ist es auch heute noch.

Trotz aller Angriffe, die ständig gegen ihn gerichtet werden, hält Präsident Salazar das lusitanische Staatsruder fest in seiner Hand. Die großen überseeischen Reiche der Engländer, der Holländer, der Belgier und der Franzosen sind in Scherben gegangen: das portugiesische Reich besteht, immer solid und blühend.

Was für eine Lehre für diejenigen, die ständig von „Grandeur" sprechen! . . .

Lectures Française
(Nr. 112, Juillet / Aout 1966)

Ein ausgezeichneter Film: Afrika Addio.

Wer sich ein Bild von der exakten Lage in den sogenannten jungen afrikanischen „Nationalstaaten" und den katastrophalen Folgen des Rückzuges des Weißen Mannes aus gewissen Gegenden von Afrika, machen will, der sollte unbedingt den Film „Afrika Addio" sehen, der übrigens ein Meisterwerk der Technik ist und ein Beweis der Tapferkeit der Kameraleute des großen Regisseurs **Jacopetti. Es ist sicher der beste Film des letzten Jahres, ein Dokument der Wahrheit und ein indirekter Appell an alle, die nicht wollen, daß unsere Kultur zu Grunde geht, sich zur Wehr zu setzen.**

Die Wahrheit ärgert und je primitiver der Mensch ist, um so wildere Formen nimmt sein Ärger an. Ein Beispiel dafür gaben uns die „studierenden" Neger in Berlin, die, von einigen Dutzenden von Gammlern, die sich selbst als „sozialistische Studenten" bezeichnen, unterstützt, den Filmpalast „Astor" im Sturm nahmen, den Saal verwüsteten und den Verkehr auf dem Kurfürstendamm lahmlegten, zur größten Zufriedenheit der kommunistischen Presse, von „Paese Sera" in Rom bis „Neuer Weg" in Bukarest, einschließlich der kryptokommunistischen Abendzeitungen in der Bundesrepublik Deutschland.

„Afrika Addio" ist keine Fiktion, sondern ein unverfälschtes Dokument, das authentische Vorkommnisse zeigt, für deren Aufnahme die Kameraleute mit ihrem Leben spielten, wie es unter anderem bei der Exterminierung der arabischen Bevölkerung durch die Mörderbanden des „Marschalls" Okello in Zanzibar der Fall war.

Für Leute, die vom Lügen leben, ist jeder, der die Wahrheit sagt ein Hetzer.

NEUER MODESCHMUCK IN DEN USA

„Die Jugend der Vereinigten Staaten bevorzugt seit einigen Wochen einen neuen Modeschmuck: die ehemalige deutsche Tapferkeitsauszeichnung „Eisernes Kreuz". Als besonders schick gilt es, dem „Eisernen Kreuz" nachgebildete Ohrringe zu tragen. Einige Jugendklubs haben den ehemaligen deutschen Orden auch schon als Vereinsabzeichen gewählt."

Ob dieser jugendlichen Modetorheit erlitten viele US-Parlamentarier einen leichten NS-Schock und die deutsche Botschaft in Washington beeilte sich, zu verkünden, daß das „EK" auch schon vor der nationalsozialistischen Zeit verliehen worden sei.

Das Erfrischende an dieser Episode ist, daß sie uns zeigt, daß die Jugend vergessen will und nicht im geringsten von antideutschen Ressentiments erfüllt ist. Einzig die unter Arterienverkalkung leidenden „Berufverfolger", die aber leider die führenden Kreise dieser Welt bilden, können sich von der Vergangenheit nicht losreißen.

(„Europäischer Beobachter" — Lausanne/Schweiz)

Die kommunistische Presse in Rumänien über General von Kielmannsegg

Die meisten Zeitungen, die die sogenannte große Presse bilden, geben sich seit Monaten Mühe, die öffentliche Meinung davon zu überzeugen, daß die Machthaber in Bukarest sich von Moskau losgesagt haben und im Sinne der Unabhängigkeit und eines neuerstandenen Nationalbewußtseins ihre eigenen Wege gehen.

Inwiefern solche Behauptungen zutreffend sind, zeigt auch die Art und Weise, in welcher die Zeitungsorgane in Bukarest die Ernennung von General von Kielmannsegg zum NATO-Befehlshaber in Mitteleuropa kommentieren.

Hier eine Meldung, die in der Bukarester Zeitung „Neuer Weg" vom 7. Juli 1966 erschienen ist:

„Das Komitee gegen die Wiederbelebung von Nazismus und Antisemitismus, dem mehr als 200 Organisationen und prominente Persönlichkeiten angehören, hat bei Präsident JOHNSON gegen die Ernennung des Nazigenerals KIELMANSEGG zum NATO-Kommandeur in Mitteleuropa protestiert.

Es wird erwähnt, daß KIELMANSEGG als Generalstabsoffizier der Hitler-Wehrmacht den Überfall auf Polen leitete, die Sondertruppen der SS befehligte und für den Tod von Millionen Sowjetbürgern verantwortlich ist. Die Berufung zum NATO-Befehlshaber sei eine Schande für die USA."

Eine identische Notiz ist auch in der sowjetischen Presse, sowie in den Zeitungen der Sowjetzone erschienen, genau am selben Tag.

Erschreckender Geburtenrückgang

(Fortsetzung von Seite 8)

„Damit im Zusammenhang muß gesagt werden, **daß die Gesetzgebung unseres Landes einem Rückgang der Geburten Vorschub leistet;** bei den Gerichtsinstanzen macht sich mangelnde Gründlichkeit bei der Prüfung von Scheidungsansuchen geltend, und einige Gesetzesbestimmungen sind nachsichtig gegenüber Äußerungen der Mißachtung der Familie und der Erziehung der Kinder. — Ich möchte darauf hinweisen, **daß diese negativen Tatbestände von den Werktätigen mit vollem Recht kritisiert werden.** Aufgrund der Hinweise der Parteiführung werden den Maßnahmen geprüft, um die gegenwärtige Gesetzgebung dahin zu verbessern, daß die Integrität der Familie geschützt, die Verantwortlichkeit gegenüber Heim und Kindererziehung erhöht und die Geburtensteigerung begünstigt wird."

Suzana GIDEA, Vorsitzende des Landesrates der Frauen, der der Inhalt der Rede CEAUȘESCUs bei der Abfaßung ihres Berichts bereits bekannt gewesen sein muß, nimmt Bezug auf all' das, was er geäußert hat und hob hervor, **daß die Vermehrung der Fälle wiederholter Unterbrechung der Schwangerschaft äußerst ungünstige Auswirkungen auf die Gesundheit vieler Frauen wie auch ungünstige Auswirkungen auf das normale Wachstum der Geburtenziffer hätten.**

Auch die Tatsache, daß die Daten der Volkszählung, die im März 1966 durchgeführt wurde, bis heute nicht veröffentlicht worden sind, ist darauf zurückzuführen, daß hauptsächlich in der Region Oltenien, also in der Kleinen Walachei, der Geburtenrückgang katastrophale Ausmaße angenommen hat.

(Berichte in deutscher Sprache auch auf Seite 6.)

EXILBRIEFMARKEN „PRO BASARABIA"

Im Zusammenhang mit den Deportierungen und der Unterdrückung der Rumänen aus Bessarabien, hat das Komitee „Freies Rumänien"

in Madrid eine sehr eindrucksvolle, mehrfarbige philatelistische Serie herausgegeben.

Für die Beschaffung dieser Exilbriefmarken wenden Sie sich bitte an:

EDITURA CARPAȚII
Trajano Popesco
Calla Villanueva, 43—4°. D.
MADRID 1 (Espana)